FREEDOM

HUMAN RIGHTS IS A WAY OF LIFE

แมกกาซีนเสรีภาพ โดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
สำหรับผู้สนใจและเป็นกังวลเรื่องสิทธิมนุษยชน | ปีที่ 4 ฉบับที่ 3/2556

INSIDE THIS FREEDOM

- มนุษย์ทั้งปวงเกิดมามีอิสระและเสมอภาคกันในศักดิ์ศรีและสิทธิ
- สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม
- สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง
- ธันวาคม 2556 เดือนแห่งการเขียนจดหมายรัก(ษ์)สิทธิ
- เส้นทางใหม่สู่ความยุติธรรม
- คุณมีความเสี่ยงว่าจะถูกไล่ธี้อ??
- Give Up Tomorrow ในนาทีที่คุณสิ้นความยุติธรรม ไม่ว่าที่ใดในโลก นั่นคือจุดเริ่มต้นของสังคมที่ล่มสลาย

สิทธิมนุษยชนคืออะไร

สิทธิมนุษยชน (Human Rights) เป็นแนวคิดที่มีรากฐานมาจากความเชื่อ ปรัชญา คำสอนทางศาสนา ศีลธรรม และจริยธรรมของสังคม รวมถึงวัฒนธรรมต่างๆ ในโลกที่เชื่อว่ามนุษย์ที่เกิดมาทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตอยู่ เช่น ทุกศาสนามีบัญญัติห้ามการทำลายชีวิตมนุษย์ นอกจากนั้นยังมีปรัชญาความเชื่อในวัฒนธรรมตะวันตกที่กล่าวว่า มนุษย์มีสิทธิโดยธรรมชาติในฐานะที่เกิดเป็นมนุษย์ โดยมนุษย์มีความชอบธรรมในด้านจริยธรรมที่จะรักษาชีวิตของตนเอง มีอิสระทางความคิด และเชื่อว่าไม่ว่าแต่ละคนจะมีความแตกต่างกันในด้านใด ทุกคนมีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์โดยเท่าเทียมและเสมอกัน

หลังการสิ้นสุดลงของสงครามโลกครั้งที่ 2 แนวคิดด้านสิทธิมนุษยชนดังกล่าวได้รับการยอมรับและให้ความสำคัญจากทั่วโลกมากขึ้น เนื่องจากประชาคมโลกได้ตระหนักถึงความโหดร้ายทารุณของสงครามและการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ การกระทำย่ำยีต่อสตรี เด็ก และคนชรา การกระทำซึ่งมนุษย์ได้กระทำต่อมนุษย์ด้วยกัน จากความสะเทือนขวัญของสงครามครั้งที่สองนี้ทำให้สหประชาชาติ (The United Nations) ได้ประกาศ **ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน** (Universal Declaration of Human Rights - UDHR) เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2491 และได้นำไปสู่การพัฒนากฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ (International Human Rights Laws) ซึ่งเป็นหลักการ ข้อตกลง ระบบ และกลไกด้านสิทธิมนุษยชนที่เป็นมาตรฐาน และได้รับการยอมรับในระดับสากลเพื่อปกป้องและคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของทุกคนในโลกนี้

จวบจนปัจจุบัน ความเชื่อและแนวคิดที่ว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์โดยเท่าเทียมกัน "**หลักการสิทธิมนุษยชน**" จึงได้รับการคุ้มครองโดยหลักการและกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ รวมถึงระดับภูมิภาค และประมวลไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศ

วจนะเกี่ยวกับจริยธรรมของความเป็นมนุษย์ จากมุมมองของศาสนาและวัฒนธรรมต่างๆ ทั่วโลก

ศาสนาพราหมณ์ "จงอย่าทำสิ่งใดแก่ผู้อื่นซึ่งเป็นสิ่งที่ทำให้เราต้องเจ็บปวด หากมีผู้อื่นทำสิ่งนั้นแก่ตัวเราเอง"
- มหาภารตะ

ศาสนาพุทธ "อย่าทำให้ผู้อื่นเจ็บปวดในเมื่อเราเองก็ไม่อยากเจ็บปวดเช่นนั้น"
- อุทานวรรค บทที่ 5 ข้อ 18

ศาสนาคริสต์ "จงปฏิบัติต่อผู้อื่นเหมือนกับที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน"
- พระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ เมทธิว บทที่ 7 ข้อ 12

ศาสนาอิสลาม "ท่านหาใช่ผู้มีศรัทธาไม่ จนกว่าท่านจะต้องการให้พี่น้องร่วมโลกได้รับสิ่งที่ท่านเองต้องการได้รับ"
- วจนะของมูฮัมหมัด

ศาสนายิว "จงอย่าทำสิ่งที่ท่านรังเกียจต่อเพื่อนมนุษย์"
- คัมภีร์ทาลมุด ข้อ 31ก

ศาสนาโซโรแอสเตอร์ "ธรรมะคือการละเว้น ไม่กระทำต่อผู้อื่นอะไรก็ตามที่ตนเห็นว่าไม่ดีต่อตนเอง"

ลัทธิขงจื้อ "อย่าทำต่อผู้อื่นในสิ่งที่ท่านไม่ต้องการให้เขาปฏิบัติต่อท่านเอง"
- หนังสือรวมบทสนทนาสั้นๆ เล่มที่ 15 หน้า 23

ลัทธิเต๋า "จงยินดีกับสิ่งที่เพื่อนร่วมโลกได้มา และจงเสียใจกับความสูญเสียของเขาดุจดังว่าเราได้สูญเสียสิ่งนั้นไปเอง"

มนุษย์ทุกคนย่อมมีคุณค่าภายใน หรือ ศักดิ์ศรี หรือ เกียรติ เป็นของตนเอง คุณลักษณะดังกล่าวซึ่งเกิดขึ้นมาพร้อมกับเกียรติของความเป็นมนุษย์จะต้องได้รับความเคารพจากผู้อื่น และในขณะเดียวกันก็เป็นหน้าที่ของตนเองที่จะต้องเคารพและให้เกียรติผู้อื่นด้วย - รศ.ม.ร.ว.พฤทธิสาณ ชุมพล

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน
(Universal Declaration of Human Rights – UDHR)

สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติซึ่งประกอบด้วยสมาชิกประเทศต่างๆ ได้ลงมติรับรองและประกาศใช้ ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน เพื่อเป็นหลักการสำคัญในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของประชาคมโลกเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ.2491 และถึงแม้ว่าปฏิญญาฯ ฉบับนี้จะไม่ใช่สนธิสัญญาระหว่างประเทศแต่ก็จัดเป็นกฎหมายจารีตระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนที่สำคัญที่สุดซึ่งประเทศต่างๆ จำต้องเคารพต่อหลักการสิทธิมนุษยชนที่ได้ตราไว้ในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนเป็นพื้นฐานสำคัญของสนธิสัญญาหรือกฎหมายระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนอีกหลายฉบับ รวมทั้งกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม รวมไปถึงพื้นฐานของหลักการสิทธิมนุษยชนในรัฐธรรมนูญและกฎหมายในระดับประเทศของทุกประเทศ

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนจำแนกกว้างๆ เป็น 2 ส่วน คือ 1) สิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ซึ่งรวมถึงสิทธิในชีวิต เสรีภาพและความมั่นคงของบุคคล อิสรภาพจากความเป็นทาสและการถูกทรมาน ความเสมอภาคในทางกฎหมาย สิทธิในการมีส่วนร่วมทางการเมือง เสรีภาพในทางความคิด การนับถือศาสนา การแสดงความคิดเห็น เป็นต้น และส่วนที่ 2) สิทธิในทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ซึ่งประกอบด้วยสิทธิที่จะได้รับสวัสดิการต่างๆ ที่รัฐจัดให้เพื่อให้เกิดความเท่าเทียมกันในสังคม เช่น การศึกษาขั้นพื้นฐาน การสาธารณสุข การส่งเสริมอาชีพ เป็นต้น

FREEDOM แมกกาซีนเสรีภาพโดยแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย สำหรับผู้สนใจและเป็นกังวลเรื่องสิทธิมนุษยชน

โปรดส่งต่อ: เมื่อคุณอ่าน **FREEDOM** จบแล้ว โปรดส่งต่อให้คนในครอบครัว เพื่อน ผู้ร่วมงาน หรือคนอื่นๆ เพื่อให้เขาเหล่านั้นได้รู้จักและรับรู้การทำงานของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล เพื่อให้เขาเป็นอีกคนที่ร่วมกับเรา เคลื่อนไหว ปกป้อง คุ้มครอง และส่งเสริมสิทธิมนุษยชน

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1 ถนนลาดพร้าว
แขวงจอมพล เขตจตุจักร กรุงเทพฯ 10900
โทรศัพท์ 02 513 8745 โทรสาร 02 939 2534

บรรณาธิการบริหาร :
ปริญญา บุญฤทธิ์ฤทัยกุล

บรรณาธิการ :
สินีนาฏ เมืองหนู

กองบรรณาธิการ:
เนาวรัตน์ เสือสอาด
สุธารี วรรณศิริ
นวพร ศุภวิทย์กุล
ผกามาส คำฉ่ำ

ศิลปกรรม:
ตฤณ ขุมทรัพย์
khumsap@mac.com

อาสาสมัครช่วยทำ FREEDOM
วรารัตน์ วัฒนาประสิทธิ์

ขอบคุณ:
- สถาบันสิทธิมนุษยชนแห่งเอเชีย
- สิทธิมนุษยชน ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
- สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
- WIRE ฉบับเดือนตุลาคม/พฤศจิกายน 2552
- WIRE ฉบับเดือนพฤษภาคม/มิถุนายน 2556

กรุณาแจ้งให้เราทราบ หากคุณชอบ "FREEDOM"
- คุณเขียนจดหมาย ลงชื่อ หรือปฏิบัติการเพื่อผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนจากข้อมูลใน FREEDOM
- คุณแบ่งปันข้อมูลให้คนอื่น?
- คุณมีภาพหรือบทความที่ต้องการแบ่งปันให้สมาชิกคนอื่นๆ?
- คุณต้องการเห็นประเด็นอะไรใน FREEDOM ฉบับต่อไป?

ส่งทุกความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของคุณไปที่:
ผู้ประสานงานฝ่ายพัฒนาสมาชิกและเครือข่าย
แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1 ถนนลาดพร้าว
แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900

อีเมล์ membership@amnesty.or.th
เว็บไซต์ www.amnesty.or.th

เฟสบุ๊ค / ทวิตเตอร์ / ยูทูบ
AmnestyThailand

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน
UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS – UDHR

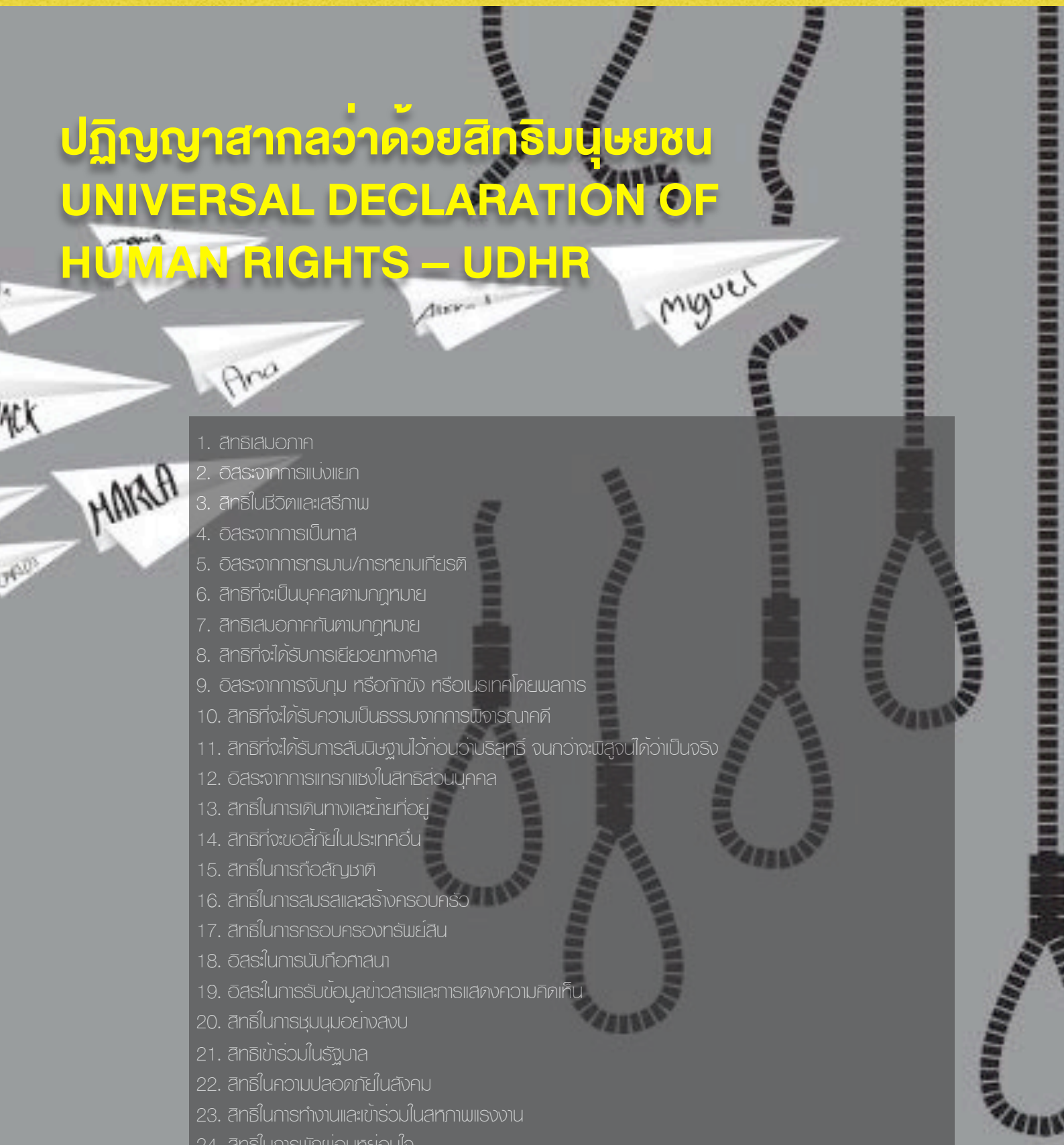

1. สิทธิเสมอภาค
2. อิสระจากการแบ่งแยก
3. สิทธิในชีวิตและเสรีภาพ
4. อิสระจากการเป็นทาส
5. อิสระจากการทรมาน/การหยามเกียรติ
6. สิทธิที่จะเป็นบุคคลตามกฎหมาย
7. สิทธิเสมอภาคกันตามกฎหมาย
8. สิทธิที่จะได้รับการเยียวยาทางศาล
9. อิสระจากการจับกุม หรือกักขัง หรือเนรเทศโดยพลการ
10. สิทธิที่จะได้รับความเป็นธรรมจากการพิจารณาคดี
11. สิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่าเป็นจริง
12. อิสระจากการแทรกแซงในสิทธิส่วนบุคคล
13. สิทธิในการเดินทางและย้ายที่อยู่
14. สิทธิที่จะขอลี้ภัยในประเทศอื่น
15. สิทธิในการถือสัญชาติ
16. สิทธิในการสมรสและสร้างครอบครัว
17. สิทธิในการครอบครองทรัพย์สิน
18. อิสระในการนับถือศาสนา
19. อิสระในการรับข้อมูลข่าวสารและการแสดงความคิดเห็น
20. สิทธิในการชุมนุมอย่างสงบ
21. สิทธิเข้าร่วมในรัฐบาล
22. สิทธิในความปลอดภัยในสังคม
23. สิทธิในการทำงานและเข้าร่วมในสหภาพแรงงาน
24. สิทธิในการพักผ่อนหย่อนใจ
25. สิทธิในมาตรฐานการครองชีพ
26. สิทธิในการศึกษา
27. สิทธิในการเข้าร่วมศิลปวัฒนธรรม
28. สิทธิที่จะได้รับประโยชน์จากระเบียบของสังคม
29. สิทธิที่มีหน้าที่ต่อชุมชน
30. ไม่มีใครมีสิทธิที่จะมาทำลายหรือพรากสิทธิและอิสรภาพที่ระบุในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนไปจากเรา

หลักการสำคัญ

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน

- เป็นสิทธิที่ติดตัวมากับความเป็นมนุษย์ (Inherent) หมายถึง เมื่อคนเกิดมาก็มีสิทธิมนุษยชนติดตัวมาด้วย ดังนั้นสิทธิเหล่านี้จะไม่มีการให้ หรือซื้อ หรือสืบทอดมา
- เป็นสิทธิที่เป็นสากล (Universal) คือ เป็นสิทธิของมนุษย์ทุกคนเหมือนกันไม่ว่าจะมีเชื้อชาติ เพศ หรือนับถือศาสนาใด ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่มาจากพื้นฐานสังคมหรือการเมืองอย่างใด มนุษย์ทุกคนเกิดมามีอิสรเสรี มีความเท่าเทียมกันในสิทธิและศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์
- เป็นสิทธิที่ไม่สามารถถูกพรากไปได้ หรือยกให้แก่กันได้ (Inalienable) คือ ไม่มีใครจะมาพรากเอาสิทธิมนุษยชนไปจากบุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ ถึงแม้ว่ากฎหมายของประเทศจะไม่ยอมรับรองสิทธิมนุษยชนหรือละเมิดสิทธิมนุษยชนก็ตาม ประชาชนของประเทศนั้นก็ยังมีสิทธิมนุษยชนอยู่
- เป็นสิทธิที่ไม่ถูกแยกออกจากกัน (Indivisible) กล่าวคือ สิทธิมนุษยชนที่ได้รับการรับรองภายใต้ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อันประกอบด้วยสิทธิสองส่วนคือ สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง กับ สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม จะต้องไม่ถูกแยกออกจากกัน สิทธิทั้งสองส่วนนั้นจะต้องได้รับการเคารพ ปกป้อง และเติมเต็ม (ทำให้เป็นจริง) เพื่อที่จะให้บุคคลทุกคนสามารถดำรงชีวิตอย่างมีศักดิ์ศรี
- หลักความเสมอภาค (Equality) และการไม่เลือกปฏิบัติ (Non-Discrimination) หลักการสำคัญที่ใช้เป็นแนวทางปฏิบัติ อันหมายถึงการที่ทุกคนมีสิทธิและเสรีภาพเท่าเทียมกันไม่ว่าจะมีความแตกต่างด้านเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความเชื่อทางการเมือง สถานภาพทางการเกิด หรือสถานภาพอื่นๆ

หน้าที่ของรัฐ

ในการปฏิบัติตามหลักการสิทธิมนุษยชน

การที่จะปฏิบัติตามแนวคิดหรือหลักการสิทธิมนุษยชน สิ่งที่จะต้องคำนึงถึง คือการที่จะต้องมีผู้รับผิดชอบ (Duty bearers) ที่จะต้องเคารพ (Respect) ปกป้อง (Protect) และทำให้สิทธินั้นเป็นจริง (Fulfill) ซึ่งผู้รับผิดชอบหลักคือ **รัฐ** โดยที่ผู้ถือสิทธิ (Rights holders) สามารถเรียกร้องรัฐให้ปกป้อง คุ้มครอง และเติมเต็มสิทธิของตน และในขณะเดียวกัน ผู้ถือสิทธิหรือประชาชนแต่ละคนก็ต้องมีความรับผิดชอบที่จะเคารพและไม่ไปละเมิดสิทธิของผู้อื่นด้วยเช่นกัน

รัฐมีหน้าที่

- **เคารพ** (Respect) หมายถึง กฎหมาย นโยบาย และโครงการของรัฐ รวมถึงการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่รัฐจะต้องไม่นำไปสู่การละเมิดสิทธิมนุษยชนทั้งทางตรงและทางอ้อม เช่น รัฐจะต้องไม่ออกกฎหมายจำกัดเสรีภาพในการนับถือศาสนา ไม่ดำเนินนโยบายที่จะส่งเสริมให้บริการขั้นพื้นฐานของรัฐเป็นกิจการเชิงพาณิชย์ซึ่งจะส่งผลต่อการเข้าถึงบริการเหล่านั้นของผู้มีรายได้น้อยหรือผู้ที่ยากลำบากในสังคม
- **ปกป้อง** (Protect) หมายถึง การที่รัฐจะต้องมีกฎหมาย นโยบาย หรือมาตรการที่จะดูแล หรือป้องกันไม่ให้กลุ่ม หรือบุคคลใดซึ่งไม่ใช่เจ้าหน้าที่ของรัฐทำการละเมิดสิทธิมนุษยชนของบุคคลอื่น เช่น การมีมาตรการให้นายจ้างปฏิบัติตามกฎหมายแรงงาน หรือการออกกฎหมาย มาตรการการคุ้มครองผู้หญิงและเด็กจากการถูกกระทำรุนแรงโดยบุคคลในครอบครัวหรือบุคคลอื่น
- **เติมเต็ม** (Fulfill) หมายถึง การที่รัฐจะต้องออกกฎหมาย หรือดำเนินนโยบายเพื่อให้สิทธิมนุษยชนที่ทุกคนพึงจะได้รับได้เกิดขึ้นและเป็นจริง เช่น การที่รัฐมีนโยบายให้ทุกคนได้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

รัฐมีหน้าที่ในการคุ้มครองสิทธิพลเมืองหรือสิทธิที่มนุษย์ทุกคนจะต้องได้รับการคุ้มครองจากการแทรกแซงใดๆ ไม่ว่าโดยรัฐหรือโดยองค์กรอื่นที่มีอำนาจ และสิทธิทางการเมืองซึ่งคือสิทธิต่างๆ เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจทางการเมือง สิทธิทั้งสองประการนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการสร้างและอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยที่เคารพความเท่าเทียมของมนุษย์ สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการ เมืองโดยทั่วไปถือเป็นสิทธิของประชาชนทุกคนที่อยู่ในเขตแดนประเทศ ไม่ว่าจะเป็นพลเมืองของ ประเทศนั้นหรือไม่ ยกเว้นเพียงสิทธิทางการเมืองบางประการเท่านั้นที่จำกัดให้มีได้เฉพาะคนในชาติ ของรัฐนั้นๆ

มักเป็นที่เข้าใจกันว่า การที่รัฐจะปฏิบัติตามหน้าที่ของตนในการปกป้องสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการ เมืองนั้น เพียงแค่รัฐไม่กระทำการละเมิดสิทธิต่างๆ ที่กล่าวมาข้างต้นก็เพียงพอแล้ว (พันธกรณีเชิงลบ) อันที่จริงรัฐยังมีพันธกรณีเชิงบวกในการคุ้มครองไม่ให้บุคคล บริษัท หรือองค์กรที่ไม่ใช่รัฐ มากระทำการละเมิดสิทธิเหล่านี้ด้วย และต้องดำเนินมาตรการต่างๆ เพื่อทำให้สิทธินั้นเป็นจริง เช่น การออก กฎหมายหรือแนวนโยบายเพื่อส่งเสริมสิทธิ และการจัดสรรงบประมาณที่เพียงพอสำหรับการบังคับใช้ สิทธิ การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่บุคคลเพื่อช่วยให้เกิดความยุติธรรม การดูแลไม่ให้เรือนจำ แออัดเพื่อให้นักโทษที่ถูกกักขังไม่ตกอยู่ในสภาพที่ถูกย่ำยีความเป็นมนุษย์ เป็นต้น

สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองสามารถจัดประเภทออกเป็นกลุ่มใหญ่ๆ คือ

- **สิทธิในชีวิต** สิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน เพราะหากไม่มีชีวิตเสียแล้วสิทธิและเสรีภาพอื่นๆ ก็ไร้ความหมาย สิทธิในชีวิตเป็นสิทธิที่ติดตัวมาแต่กำเนิดของมนุษย์ทุกคน เป็นสิทธิที่รัฐไม่อาจจะจำกัดหรือละเมิดได้แม้ในสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในสถานการณ์ใดๆ สิทธิในชีวิตมิได้หมายเพียงสิทธิในการมีชีวิตอยู่และการไม่ถูกฆ่า “โดยพลการ“ เท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงสิทธิในการมีเสรีภาพและความปลอดภัยทางกายภาพของปัจเจกบุคคลด้วย รัฐจึงต้องคุ้มครองสวัสดิภาพทางกายของประชาชน รวมทั้งห้ามการทรมานหรือการทำให้บุคคลสูญหาย อันถือเป็นการ ละเมิดสิทธิในชีวิตที่มีความรุนแรงอย่างมาก การละเมิดสิทธิในชีวิตอีกวิธีหนึ่งที่มักเกิดขึ้นบ่อยครั้งโดยส่วนใหญ่ก็เพื่อจัดการกับคนที่มีความคิดเห็นต่างจากรัฐ ก็คือการถูกอุ้มหรือถูกบังคับให้สูญหาย ไม่ว่าจะโดยเจ้าหน้าที่รัฐหรือโดยประชาชน หรือกลุ่มบุคคลอื่นที่ได้รับการสนับสนุนหรือการอนุญาตจากรัฐ โดยที่ไม่มีการให้ข้อมูลหรือไม่ยอมรับว่ามีการอุ้มบุคคลนั้นไป หรือไม่ยอมเปิดเผยว่าบุคคลนั้นอยู่ที่ไหน ทำให้บุคคลนั้นไม่สามารถ เข้าถึงกระบวนการเยียวยาทางกฎหมายได้ แม้ว่าสิทธิในชีวิตจะถือว่าเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่ไม่อาจละเมิดได้ไม่ว่าในสถานการณ์ใดๆ แต่ก็ยังมีบางแง่มุมที่ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันถึงความครอบคลุมของสิทธินี้ และแต่ละประเทศก็ได้กำหนดมาตรฐานการปฏิบัติใน ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสิทธิในชีวิตเหล่านี้ต่างกันไป เป็นประเด็นที่ยังคงมีการพัฒนานิยามความหมายโดยศาลระหว่างประเทศหรือคณะกรรมการต่างๆ ของสหประชาชาติที่ดูแลเรื่องการปฏิบัติตามกฎหมายสิทธิมนุษยชน โดยประเด็นเหล่านั้นได้แก่

ก. การประหารชีวิต ประเด็นสำคัญที่ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันมากประการหนึ่งเกี่ยวกับสิทธิในชีวิต แม้ว่าจะมีการรณรงค์ในระดับโลกให้มีการยกเลิกการประหารชีวิต แต่ก็ยังมีการกำหนดโทษประหารในหลายประเทศ แม้ว่าในทางปฏิบัตินั้นหลายประเทศจะไม่ได้ทำการประหารชีวิตจริงแล้วก็ตาม ในระดับกฎหมายระหว่างประเทศนั้นยังไม่ได้มีการกำหนดว่าจะต้องมีการยกเลิกโทษประหารชีวิตเอาไว้อย่างชัดเจน โดยมาตรา 6 (วรรค 2 และ 6) ของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ชี้ว่าควรจะมีการยกเลิกโทษประหารชีวิต ซึ่งถือว่าเป็นความก้าวหน้าไปสู่การมีสิทธิในชีวิต กติกาฯ ยอมให้มีโทษประหารชีวิตได้เพียงเฉพาะอาชญากรรมที่อุกฉกรรจ์ที่สุด ที่ถูกตัดสินโดยศาลที่มีเขต อำนาจเหนือคดีนั้นตามกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในขณะที่มีการประกอบอาชญากรรมนั้นเท่านั้น นั่นหมายถึงว่า ไม่สามารถกำหนดโทษประหารโดยอ้างกฎหมายที่ออกภายหลังการกระทำผิดได้ โดยเด็กอายุต่ำกว่า 18 ปี และหญิงมีครรภ์จะต้องไม่ถูกประหารชีวิต นอกจากนี้พิธีสารเลือกรับฉบับที่สองของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองเรื่องโทษประหารชีวิตนั้น ได้ระบุว่าบุคคลจะต้องไม่ถูกประหารชีวิตในรัฐภาคี ยกเว้นในกรณีรัฐภาคีขอสงวนสิทธิในการประหารชีวิตผู้ที่ก่ออาชญากรรมรุนแรงในทางการทหารระหว่างสงครามเท่านั้น ในกรณีที่บุคคลได้รับโทษประหารชีวิตตามกฎหมายก็ต้องไม่มีการประหารชีวิตเกิดขึ้น และรัฐจะต้องดำเนินมาตรการต่างๆ เพื่อยกเลิกโทษประหารในประเทศของตนให้ได้ โดยปัจจุบันประเทศไทยยังไม่ได้ให้สัตยาบันพิธีสารฉบับนี้ *แม้จะเป็นนักโทษประหาร แต่พวกเขาก็ยังคงมีสิทธิอื่นๆ ในฐานะความเป็นมนุษย์* ดังนั้นโทษประหารและวิธีการประหารชีวิตจะต้องไม่เป็นวิธีการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม และย่ำยีความเป็นมนุษย์ ผู้ต้องโทษประหารชีวิตจะต้องมีสิทธิขอและได้รับการอภัยโทษหรือลดหย่อนผ่อนโทษ และมีสิทธิได้รับการนิรโทษกรรม นอกจากนั้นในทำนองเดียวกับกรณีการทรมาน รัฐไม่สามารถส่งพลเรือนของชาติอื่นไปยังประเทศที่บุคคลนั้นอาจจะได้รับโทษประหารชีวิตด้วย

ข. เด็กในครรภ์ อีกประเด็นหนึ่งที่ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันอย่างกว้างขวางก็คือสิทธิของเด็กในครรภ์ มีการถกเถียงกันว่าเด็กที่ยังอยู่ในครรภ์จะถูกถือว่าเป็นมนุษย์ที่มีชีวิตและจึงมีสิทธิมนุษยชนแล้วหรือไม่ ความเห็นต่อประเด็นนี้แบ่งเป็นสองฝ่าย คือมีผู้สนับสนุนทั้งแนวคิดที่ว่าควรจะให้ผู้หญิงที่ตั้งครรภ์มีสิทธิด้านอนามัยเจริญพันธุ์ในการตัดสินใจว่าจะทำแท้งหรือไม่ ในขณะที่อีกฝ่ายเห็นว่าเด็กในครรภ์ก็เท่ากับมนุษย์ที่มีชีวิตแล้ว และการทำแท้งก็จะเท่ากับการละเมิดสิทธิมนุษยชน แม้จะมีความพยายามที่จะกำหนดอายุครรภ์ที่ถือว่าตัวอ่อนมีชีวิต แต่ก็ยังไม่อาจตกลงและหาข้อสรุปกันได้ โดยปัจจุบันกฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้งจึงแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศ ในกรณีที่รัฐใดรัฐหนึ่งได้บัญญัติให้การทำแท้งเป็นสิ่งผิดกฎหมาย รัฐนั้นจะต้องดูแลให้มีมาตรการช่วยเหลือผู้หญิงที่ตั้งครรภ์โดยไม่พึงประสงค์ให้สามารถเข้าถึงบริการทางการแพทย์และการศึกษา และจะต้องมีมาตรการในการป้องกันไม่ให้ผู้หญิงนั้นทำร้ายตัวเองอีกด้วย

ค. การุณยฆาต ประเด็นสุดท้ายที่ยังคงเป็นที่ถกเถียงกันในเรื่องสิทธิในชีวิตก็คือการกระทำการุณยฆาต หรือการฆ่าผู้ป่วยเพื่อให้หลุดพ้นจากความทรมานจากโรคภัย ซึ่งอาจเกิดขึ้นได้ทั้งในกรณีที่ผู้ป่วยขอให้บุคคลอื่นฆ่าตนเองเพื่อที่จะได้ไม่ต้องทนทรมานจากอาการเจ็บป่วย หรือกรณีที่ผู้ป่วยฆ่าตัวตายเองโดยความช่วยเหลือจากบุคคลอื่น โดยกฎหมายที่กำหนดเรื่องหลักการการกระทำการุณยฆาตก็ยังแตกต่างกันไปในแต่ละประเทศเช่นกัน การคุ้มครองสิทธิในชีวิตซึ่งเป็นสิ่งที่มีติดตัวมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิดนั้น ไม่ได้หมายถึงเพียงการที่รัฐจะละเว้นจากการทำร้ายหรือฆ่าประชาชนโดยผิดกฎหมายเท่านั้น เพราะรัฐยังมีหน้าที่เชิงบวกในการทำให้ประชาชนสามารถใช้ชีวิตอย่างมีคุณภาพด้วย เช่น การลดการเสียชีวิตของเด็กทารก การเพิ่มอายุขัยเฉลี่ย และการขจัดภาวะทุพโภชนาการและโรคระบาดต่างๆ ในกรณีที่มีการฆาตกรรมหรือการอุ้มหายที่อาจเป็นการละเมิดสิทธิในชีวิตเกิดขึ้น รัฐก็มีหน้าที่ต้องสืบสวนการฆาตกรรมและลงโทษผู้กระทำผิดเช่นกัน

- **สิทธิในกระบวนการยุติธรรม** หมายถึงการดำเนินคดีโดยคณะตุลาการที่มีเขตอำนาจเหนือคดีนั้นเป็นคณะตุลาการที่เป็นอิสระและเป็นกลาง คณะตุลาการที่เป็นอิสระจากทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติ ศาลจะต้องเป็นอิสระทั้งในเรื่องการได้รับแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง การถูกปลดออกจากตำแหน่ง ความมั่นคงในตำแหน่ง และการได้รับการคุ้มครองจากแรงกดดันและการแทรกแซงจากภายนอก และผู้พิพากษาจะต้องมีความเป็นกลาง คือไม่มีผลประโยชน์ส่วนตนเกี่ยวข้องในคดีที่ตนพิจารณา ผู้ถูกดำเนินคดียังต้องมีความเท่าเทียมในสถานะทางคดี ไม่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้เปรียบเหนืออีกฝ่ายอย่างมากตั้งแต่ขั้นต้นของกระบวนการ ผู้ต้องสงสัยจะต้องได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าเป็นผู้บริสุทธิ์ และต้องมีมาตรการคุ้มครองผู้ต้องสงสัย เช่น ผู้ต้องสงสัยต้องไม่ถูกบังคับให้ต้องยอมรับผิด ต้องมีสิทธิในการได้รับรู้ข้อกล่าวหา มีเวลาและเครื่องมือเพียงพอในการเตรียมคดีเพื่อแก้ต่างให้ตัวเอง มีสิทธิในการได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายจากทนายความ มีสิทธิในการซักค้านพยาน สิทธิในการได้รับบริการล่ามแปลภาษา สิทธิในการอุทธรณ์ สิทธิที่จะไม่ถูกลงโทษโดยที่ไม่มีกฎหมายบัญญัติไว้ และจะต้องไม่ถูกดำเนินคดีย้อนหลังด้วยกฎหมายที่ยังไม่ได้ออกมาในขณะที่มีการกระทำผิดเกิดขึ้น โดยหากพบในภายหลังว่าบุคคลนั้นไม่ได้กระทำผิดหรือพบว่ากระบวนการพิจารณาคดีดำเนินไปโดยมิชอบ จะต้องมีการจ่ายค่าชดเชยให้บุคคลนั้น สิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีที่เป็นธรรมข้างต้นนั้น บางสิทธิถือเป็นสิทธิพื้นฐานที่ไม่อาจถูกจำกัดได้แม้ในสถานการณ์ฉุกเฉิน เช่น หลักการเรื่องการให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้ต้องสงสัยเป็นผู้บริสุทธิ์ สามารถใช้สิทธิในการได้รับการพิจารณาคดีทีเป็นธรรม และสิทธิของผู้ถูกจับกุมและผู้ต้องขังได้ตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย

- **สิทธิในเสรีภาพ** ทุกคนมีเสรีภาพในความคิดเห็นและการแสดงออก เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นถือได้ว่าเป็นสิทธิหลักของบุคคลที่จะสามารถใช้เพื่อปกป้องตนเองจากการละเมิดของรัฐบาลได้ เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นรวมถึงเสรีภาพในการแสวงหา การรับ และการแจกจ่ายข้อมูลและความคิดต่างๆ ผ่านทางสื่อต่างๆ ทั้งนี้การใช้สิทธินี้ต้องมาพร้อมกับหน้าที่และความรับผิดชอบ รัฐจึงอาจจำกัดหรือกำหนดขอบเขตเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นได้ในบางประการ คือสามารถห้ามการแสดงความคิดเห็นที่เป็นการส่งเสริมสงคราม หรือความเกลียดชังทางชาติพันธุ์ สัญชาติ หรือศาสนา การทำลายสิทธิหรือชื่อเสียงของบุคคลอื่น และในกรณีการรักษาความมั่นคงของชาติ ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชนได้เท่านั้น เสรีภาพในความคิดและการนับถือศาสนา หรือความเชื่อเป็นสิทธิที่ไม่อาจถูกจำกัดได้ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดๆ การประกันหลักการเรื่องเสรีภาพในความคิดและการนับถือศาสนานั้นหมายความว่าบุคคลจะต้องไม่ถูกบังคับให้เปลี่ยนกระบวนการคิดของตนเอง ไม่ถูกบังคับให้แสดงความคิด เปลี่ยนความเห็นหรือปรับความเชื่อทางศาสนาของตน ยกเว้นในกรณีการแสดงออกทางศาสนาหรือความเชื่อที่อาจถูกจำกัดโดยกฎหมายเพื่อรักษาความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย สุขอนามัย หรือศีลธรรมของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพขั้นมูลฐานของบุคคลอื่นเท่านั้น เสรีภาพจากการตกเป็นทาสหรือถูกบังคับใช้แรงงาน มนุษย์ทุกคนจะต้องไม่ถูกนำเอาตัวตกเป็นทาสของคนอื่น นั่นคือต้องไม่มีบุคคลที่มีอำนาจยึดเป็นเจ้าของเหนือตน และทำให้บุคคลที่เป็นเจ้าของสามารถแสวงประโยชน์จากบุคคลนั้นได้โดยไม่ต้องรับผิดในการพิจารณาเรื่องการตกเป็นทาส เราต้องพิจารณาเรื่องการจำกัดเสรีภาพในการเคลื่อนไหวเดินทาง ระดับการควบคุมเหนือทรัพย์สินของบุคคลนั้น และเรื่องการยินยอมอย่างมีข้อมูลพร้อมและความเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างคู่กรณีอย่างสมบูรณ์ประกอบไปด้วย เมื่อนิยามโดยกว้างแล้ว เสรีภาพจากการถูกเอาตัวเป็นทาสยังหมายรวมถึงการห้ามการค้าเด็ก โสเภณีเด็ก ภาพลามกอนาจารเด็ก การใช้เด็กในความขัดแย้งทางอาวุธ การขลิบอวัยวะเพศเด็กหญิง การใช้แรงงานเด็ก การเป็นหนี้ทาส การค้ามนุษย์ การขายอวัยวะมนุษย์ การแสวงประโยชน์จากการขายบริการทางเพศ และการปฏิบัติบางอย่างของรัฐที่มีการเหยียดผิว อีกด้วย

ส่วนแรงงานบังคับหรือการเกณฑ์แรงงานนั้นหมายถึงการบังคับให้บุคคลต้องทำงานโดยหากบุคคลนั้นไม่ยินยอมจะต้องถูกลงโทษ ทั้งนี้ไม่รวมถึงการทำงานของผู้ที่ถูกกุมขังตามกฎหมาย การทำงานในลักษณะทางทหาร และการรับใช้ชาติตามที่กฎหมายกำหนด การเกณฑ์ให้ปฏิบัติงานในกรณีฉุกเฉิน หรือกรณีภัยพิบัติที่คุกคามต่อความอยู่รอดหรือความผาสุกของชุมชน หรืองานหรือบริการที่เป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ปกติของพลเมือง เสรีภาพในการเดินทางเคลื่อนไหว บุคคลทุกคนมีเสรีภาพที่จะเดินทางภายในขอบเขตประเทศหนึ่งๆ ได้อย่างเสรี โดยปราศจากอุปสรรค และโดยไม่ต้องขออนุญาตจากทางการ และยังมีสิทธิที่จะเลือกตั้งถิ่นฐานในประเทศหนึ่งๆ สิทธิที่จะเดินทางออกจากประเทศใดๆ รวมถึงประเทศของตนเอง และสิทธิที่จะเดินทางเข้าประเทศของตนเอง โดยบุคคลต่างชาติที่เดินทางเข้าประเทศหนึ่งๆ อย่างถูกกฎหมาย และอยู่ในประเทศนั้นอย่างถูก กฎหมายก็มีสิทธิเดินทางเคลื่อนไหวในประเทศนั้นๆ เช่นกัน รัฐจะต้องดูแลให้สิทธิเสรีภาพในการเดินทางเคลื่อนไหวนี้ได้รับการคุ้มครองจากการแทรกแซงโดยทั้งรัฐและเอกชน โดยเฉพาะในกรณีของผู้หญิง รัฐจะต้องคุ้มครองสิทธิในการเดินทางและการเลือกตั้งถิ่นฐานของผู้หญิงไม่ให้ถูกจำกัดโดยกฎหมาย ประเพณีปฏิบัติ บุคคลอื่น หรือญาติของผู้หญิงนั้นอีกด้วย เสรีภาพในการเดินทางเคลื่อนไหวในประเทศ จะถูกจำกัดได้ก็เพื่อปกป้อง “ความสงบเรียบร้อยของสาธารณะ“ ในกรณีการกักขังบุคคล กรณีที่ต้องมีการควบคุมการจราจร หรือกรณีจำต้องมีมาตรการพิเศษ (เช่น การปิดถนน) เพื่อรักษาความปลอดภัยของสาธารณะ กรณีการควบคุมด้วยเหตุผลเรื่องสุขภาพของสาธารณะ เช่น การกักกันบุคคลที่ติดโรคที่สามารถแพร่เชื้อให้บุคคลอื่นได้ และการควบคุมเพื่อรักษาสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติเท่านั้น

- **สิทธิในการมีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมือง** ในสังคมประชาธิปไตยนั้น พลเมืองทุกคนมีสิทธิทางการเมืองเพื่อที่จะได้มีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจในนโยบายด้านต่างๆ อีกทั้งยังมีสิทธิในการรวมตัวกันเพื่อต่อรองอำนาจกับทางรัฐได้ มีสิทธิในการลงคะแนนเสียงและสมัครรับเลือกตั้ง จะถูกจำกัดได้ด้วยเหตุผลที่ชอบธรรมบางประการ เช่น การกำหนดอายุขั้นต่ำของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง แต่จะไม่สามารถจำกัดสิทธิในการเลือกตั้งเนื่องจากเหตุผลด้านความพิการทางกาย การศึกษา หรือทรัพย์สมบัติได้ นอกจากจะมีสิทธิในการเลือกผู้แทนแล้ว ประชาชนยังมีสิทธิในการมีส่วนร่วมในกิจการสาธารณะ สิทธิในการเข้าถึงการบริการสาธารณะอย่างเท่าเทียมกัน และสิทธิในการจัดตั้งและเข้าร่วมองค์กรและสมาคมที่เกี่ยวข้องกับการเมืองหรือกิจการสาธารณะ ประชาชนมีสิทธิในเสรีภาพในการสมาคมและการรวมตัว สิทธิในการชุมนุมโดยสงบ และบุคคลสามารถรวมตัวกันเพื่อดำเนินกิจกรรมเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของกลุ่ม ไม่ว่าจะในรูปแบบสมาคม สโมสร พรรคการเมือง องค์กรพัฒนาเอกชน หรือบริษัท รวมถึงสิทธิในการจัดตั้งและร่วมสมาคมโดยอิสระ รูปแบบการรวมตัวที่สำคัญคือการจัดตั้งสหภาพแรงงานเพื่อปกป้องสิทธิของคนงาน โดยแรงงานมีสิทธิในการจัดตั้งและเข้าร่วมสหภาพแรงงาน และสหภาพแรงงานมีสิทธิใน การบริหารงานของตน มีสิทธิเข้าร่วมสหพันธ์แรงงานและองค์กรระหว่างประเทศ และกำหนดกฎระเบียบของตนเอง สหภาพแรงงานยังมีเสรีภาพในการหยุดงานเพื่อใช้เป็นข้อต่อรองในการคุ้มครองผลประโยชน์ของคนงาน โดยการหยุดงานจะต้องเป็นไปตามกฎหมาย ทั้งสิทธิในการสมาคม รวมตัวและสิทธิในการชุมนุมนั้นอาจถูกจำกัดได้ตามที่กฎหมายกำหนด โดยต้องเป็นการจำกัดเพียงเท่าที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เช่น เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของชาติ หรือความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน หรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่นเท่านั้น

- **สิทธิในความเป็นส่วนตัวและชีวิตครอบครัว** สิทธิในความเป็นส่วนตัว เป็นสิทธิที่สำคัญอีกประการหนึ่งต่อการปกป้องและรักษาศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิในความเป็นส่วนตัวรวมถึงการปกป้องอัตลักษณ์ (ชื่อเสียงเรียงนาม) ชื่อ เพศสภาพ เกียรติยศศักดิ์ศรี การปรากฏตัว ความรู้สึก และความโน้มเอียงทางเพศของบุคคล และขยายความไปถึงเคหสถาน ครอบครัว และการติดต่อสื่อสารด้วย เช่น สายสัมพันธ์ทางสายเลือด ทางเศรษฐกิจ การแต่งงาน การรับบุตรบุญธรรม ความเป็นส่วนตัวที่บ้านและที่ทำงาน การไม่ถูกดักฟังโทรศัพท์หรือแอบอ่านจดหมาย สิทธิในการแต่งงานและการสร้างครอบครัว ครอบครัวเป็นหน่วยขั้นพื้นฐานของสังคมเพราะฉะนั้นจึงย่อมมีสิทธิได้รับการคุ้มครองจากสังคมและรัฐ รัฐจะต้องเคารพเสรีภาพของบุคคลในการตัดสินใจแต่งงาน และเคารพความเท่าเทียมของบุคคลทั้งคู่ การสมรสจะกระทำโดยปราศจากความยินยอมอย่างเต็มใจของผู้ที่เจตนาจะสมรสกันมิได้ การห้ามการหย่าร้างไม่ว่าจะในกรณีใดๆ ด้วยเหตุผลทางศาสนาจึงถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิประการนี้ด้วย และเมื่อเด็กเกิดมาแล้ว เด็กทุกคนต้องมีชื่อและได้รับการจดทะเบียนทันทีภายหลังการเกิด อีกทั้งเด็กทุกคนยังมีสิทธิที่จะได้รับสัญชาติโดยจะต้องไม่ถูกเลือกปฏิบัติไม่ว่าด้วยเหตุใดๆ ไม่ว่าจะเป็นเหตุผล ด้านเชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา เผ่าพันธุ์แห่งชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน หรือถิ่นกำเนิดของเด็กคนนั้น สิทธิในการได้รับการจดทะเบียนเกิดและสัญชาตินี้ถือเป็นพื้นฐานอันสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้เด็กคนนั้นเป็นพลเมืองที่มีสิทธิสมบูรณ์ของรัฐนั้นๆ ความเท่าเทียมและการไม่เลือกปฏิบัติ หลักการเรื่องความเท่าเทียมและการไม่เลือกปฏิบัติถือเป็นหลักการที่กำกับสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมืองทุกประการ หัวใจของหลักการนี้คือบุคคลทุกคนล้วนมีสถานะทางกฎหมายอย่างเสมอภาคกัน ดังนั้นบุคคลจึงไม่อาจถูกเลือกปฏิบัติให้ต่างกันในกรณีเดียวกันได้ ไม่ว่าบุคคลนั้นจะมีเผ่าพันธุ์ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรืออื่นๆ ชาติกำเนิดหรือกำเนิดทาง สังคม ทรัพย์สิน ถิ่นกำเนิด หรือสถานะอื่นใด ยกเว้นในกรณีที่มีวัตถุประสงค์หรือเหตุผลที่ชอบธรรมรองรับ โดยเหตุผลหรือวัตถุประสงค์รองรับนั้นต้องสมส่วนกับเหตุผลหรือเป้าหมายที่ต้องการด้วย

สิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม

- **สิทธิในการทำงาน** ถ้าเราไม่มีงานทำ เราก็จะไม่มีรายได้สำหรับซื้อหาปัจจัยต่างๆ ที่สำคัญสำหรับการดำรงชีวิต ดังนั้นสิทธิในการทำงานนี้ อาจตีความรวมถึงสิทธิที่ทุกคนจะมีงานทำซึ่งรัฐจักต้องจัดหาให้ นอกจากนั้นสิทธิในการทำงานยังรวมถึงสิทธิที่เราควรจะได้รับการจ้างเข้าทำงานโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ การมีอิสระในการเลือกที่จะทำงานโดยไม่ถูกบังคับ สิทธิที่จะได้รับค่าจ้างที่เป็นธรรม สิทธิในการรับค่าตอบแทนที่เท่ากันสำหรับงานที่เท่าเทียมกัน สิทธิในการมีสภาพการทำงานที่ถูกสุขลักษณะและปลอดภัย สิทธิในการไม่ถูกไล่ออกเมื่อตั้งครรภ์ และสิทธิที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างเสมอภาคในการจ้างงาน และผู้ใช้แรงงานมีสิทธิที่จะก่อตั้ง หรือเข้าร่วมกับสหภาพแรงงาน

- **สิทธิที่จะมีมาตรฐานการครองชีพที่เหมาะสม** ในฐานะสมาชิกของสังคม ทุกคนมีสิทธิที่จะมีมาตรฐานการครองชีพที่เหมาะสมสำหรับตนเองและครอบครัว ซึ่งรวมทั้งการมีอาหาร เสื้อผ้า และที่อยู่อาศัยที่พอเพียงและเหมาะสม รวมถึงสิทธิที่จะได้รับการประกันสังคม สิทธิที่ทุกคนจะได้รับการดูแลจากรัฐเมื่อไม่มีงานทำ ยามเจ็บป่วย หรือต้องอยู่ในสภาพทุพพลภาพ ยามแก่ชรา หรือเมื่อไม่สามารถหาเลี้ยงชีพได้เนื่องจากสาเหตุที่ไม่สารถควบคุมได้ สิทธิด้านการประกันสังคม ถือเป็นการให้ความคุ้มครองผู้ที่อยู่อาศัยในสถานะที่เปราะบางที่สุดในสังคม โดยการที่รัฐให้ความมั่นใจว่าทุกคนสามารถเข้าถึงปัจจัยและการบริการขั้นพื้นฐานที่สุดที่จะทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้

- **สิทธิทางอาหาร** “ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับอาหารที่เพียงพอและเหมาะสม“ ถึงแม้ว่าประเทศต่างๆ จะสามารถผลิตอาหารได้เพียงพอที่จะเลี้ยงคนทั้งโลก แต่ยังมีคนอีกหลายร้อยล้านคนในโลกนี้ที่ไม่ได้รับอาหารอย่างพอเพียงและยังต้องเผชิญกับสภาวะทุพโภชนาการ ซึ่งปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดการละเมิดสิทธิทางอาหารมีทั้งด้านนโยบายและการปฏิบัติของทั้งภาครัฐและเอกชน ดังนั้นการที่รัฐบาลจะให้หลักประกันด้านสิทธิทางอาหารแก่ประชาชน รัฐจึงต้องคำนึงถึงหลักการ 3 ข้อคือ **1)การมีอาหาร** (Availability) หมายถึง การที่ประชาชนจะสามารถมีที่ดินหรือสามารถใช้แหล่งทรัพยากรธรรมชาติ่นๆ สำหรับปลุกพืชผลธัญญาหาร หรือการที่รัฐสามารถดูแลให้มีระบบการผลิตและการกระจ่ายผลผลิตรวมทั้งระบบตลาดที่มีประสิทธิภาพ รวมถึงรัฐบาลของแต่ละประเทศต้องเคารพและไม่ละเมิดสิทธิทางอาหารของประชาชนในประเทศอื่น เช่น ผ่านการดำเนินนโยบายบางประการซึ่งจะมีผลกระทบต่อการผลิตและการเข้าถึงอาหารของประชาชนในประเทศนั้นๆ นโยบายการเปิดเสรีทางการค้า ซึ่งทำให้มีการนำเข้าผลผลิตทางอาหารจากต่างประเทศในราคาต่ำ ทำให้ผู้ผลิตในประเทศไม่สามารถแข่งขันได้ ก่อให้เกิดการล่มสลายของเกษตรกรในประเทศ **2)การเข้าถึงอาหาร** (Accessibility) หมายถึง ความสามารถที่จะได้มาซึ่งอาหารโดยประชาชนมีรายได้เพียงพอสำหรับการซื้ออาหาร หรือในกรณีของผู้มีรายได้น้อยก็ต้องได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากภาครัฐ นอกจากนั้นการเข้าถึงอาหารยังต้องคำนึงถึงปัจจัยเชิงกายภาพ เช่น คนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลหรือในพื้นที่ทุรกันดารและไม่สามารถเข้าถึงอาหารที่จำเป็นบางชนิด หรือคนพิการ ผู้สูงอายุ และกลุ่มคนที่อยู่ในสภาวะเปราะบาง ซึ่งไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้เท่าที่ควร ก็ควรได้รับการดูแลช่วยเหลือในการขึ้งอาหาร นอกจากนั้นในกรณีที่เกิดภัยพิบัติซึ่งทำให้ผู้คนจำนวนมากไม่สามารถเข้าถึงอาหารได้เช่นในยามปกติ รัฐบาลจำต้องมีมาตรการพิเศษเพื่อช่วยเหลือคนเหล่านั้นให้ได้รับอาหารที่พอเพียง **3)ความเหมาะสม** (Acceptability) หมายถึง การมีอาหารในปริมาณและคุณภาพที่เหมาะสม อาหารมีความสะอาดและปลอดภัยและเป็นที่ยอมรับของวัฒนธรรมท้องถิน

- **สิทธิในการมีที่อยู่อาศัย** ทุกคนควรได้รับสิทธิในการมีที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะคนจนและกลุ่มคนที่อยู่ในสภาวะเปราะบาง ทุกคนมีสิทธิที่จะมีที่อยู่อาศัยที่มีความมั่นคงปลอดภัยในที่ดินที่ครอบครอง ซึ่งจะช่วยป้องกันการถูกไล่ที่ การข่มขู่ และคุกคามในรูปแบบต่างๆ นอกจากนั้นที่อยู่อาศัยควรจะมีสาธารณูปโภคที่เหมาะสมรวมทั้งมีน้ำดื่มที่สะอาด มีบริการด้านสุขอนามัยและการบริการด้านพลังงาน

- **สิทธิทางการศึกษา** หมายรวมถึงสิทธิที่ทุกคนจะได้รับการศึกษาภาคบังคับอย่างน้อยในระดับประถมโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย และสิทธิที่จะเข้าเรียนในระดับมัธยม ในระดับอาชีวะ และระดับอุดมศึกษาซึ่งรัฐควรต้องทยอยจัดให้ นอกจากนั้นสิทธิทางการศึกษายังครอบคลุมถึงสิทธิที่ผู้เรียนจะได้เรียนรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนและสิทธิที่ผู้เรียนจะได้รับการเคารพ ปกป้อง และคุ้มครองสิทธิมนุษยชนของตนเองระหว่างที่อยู่ในสถานศึกษาหรือในระบบการศึกษา *โดยรัฐบาลพึงคำนึงถึงหลักการปฏิบัติตามพันธสัญญาด้านสิทธิทางการศึกษา คือ* ***การมีสถานศึกษาอย่างพอเพียง*** *(Availability)* ***การเข้าถึงการศึกษา*** *(Accessibility) โดยไม่มีการเลือกปฏิบัติทางเพศ เชื้อชาติ ศาสนา สถานการณ์เข้าเมือง หรือชาติพันธุ์* ***ความเหมาะสม*** *(Acceptability) คือหลักสูตรและรูปแบบการเรียนการสอนของโรงเรียนต้องเป็นที่ยอมรับของผู้ปกครองและตัวผู้เรียน* ***ความยืดหยุ่น*** *(Adaptability) การศึกษาที่สามารถปรับเพื่อตอบรับหรือเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนสำหรับการเปลี่ยนแปลงในสังคม มีการเรียนการสอนที่ตอบสนองต่อความสนใจทางสังคมและวัฒนธรรมที่หลากหลายของผู้เรียน*

- **สิทธิด้านสุขภาพ** สิทธิที่ทุกคนจะสามารถมีสุขภาพกาย สุขภาพจิต และคุณภาพชีวิตที่ดี ทุกคนมีสิทธิในการตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวกับร่างกายและสุขภาพของตนเอง โดยรัฐบาลมีพันธสัญญาที่ต้องดูแลในการจัดให้มีสถานบริการทางการแพทย์และสาธารณสุขที่มีความพร้อมในการให้บริการ รัฐต้องจัดให้ทุกคนมีสิทธิที่จะเข้าถึงบริการทางการแพทย์และสาธารณสุขโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ และคำนึงถึงความสะดวกในการคมนาคมและปัจจัยด้านเศรษฐกิจของผู้รับบริการ และทำให้ทุกคนมีสิทธิที่จะเข้าถึงข้อมูลด้านสุขภาพที่ถูกต้อง

- **สิทธิด้านวัฒนธรรม** วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เกี่ยวข้องกับวิถีความเป็นอยู่ ศาสนา ที่อยู่อาศัย อาหาร การทำงาน การศึกษา การดูแลสุขภาพ การใช้ทรัพยากรและความสัมพันธ์ของคนในชุมชนและวัฒนธรรมนั้นๆ สิทธิด้านวัฒนธรรมคือสิทธิที่ทุกคนสามารถมีส่วนร่วมและดำเนินกิจกรรมตามรูปแบบของวัฒนธรรมของแต่ละคน ตราบเท่าที่การปฏิบัติตามสิทธิเหล่านั้นไม่ละเมิดสิทธิของผู้อื่น และยังหมายรวมถึงสิทธิของบุคคลที่จะได้รับประโยชน์จากความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ และประโยชน์จากการได้รับความคุ้มครองผลงานทางวิทยาศาสตร์ วรรณคดี หรือศิลปะที่บุคคลนั้นได้สร้างขึ้น รัฐบาลมีหน้าที่ที่จะอนุรักษ์ พัฒนา และเผยแพร่วัฒนธรรมเหล่านั้น

ตนเห็นคนเป็นคนนั่นแหละคน ตนเห็นคนใช่คนใช่คนไม่กำเนิดตนย่อมเป็นตนทุกคนไป จนหรือมีผู้ดีไพร่ไม่พ้นตน

.....พรานบูรณ.....

A NEW ROUTE TO JUSTICE

เส้นทางใหม่สู่ความยุติธรรมในระดับสากลได้ทำออกมาในวันที่ 5 พฤษภาคม พ.ศ. 2556

ขอขอบคุณนักกิจกรรม นักเคลื่อนไหว เอ็นจีโอ กลุ่มรณรงค์เชิงนโยบาย และเจ้าหน้าที่รัฐ ที่ทำให้มีการรับรองพิธีสารเลือกรับกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (OP-ICESCR)ซึ่งมันจะช่วยสร้างความเปลี่ยนแปลงที่ยั่งยืนให้กับชีวิตผู้คน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับคนจน

แต่พิธีสารฯ นี้ครอบคลุมอะไรบ้าง นำไปใช้งานอย่างไร และจะช่วยเหลือใครบ้าง

ลองมาเล่นเกมเพื่อค้นหาคำตอบกัน!

กติกาการเล่น

ตัดลูกเต๋าและตัวเดินออกมา หรือคุณจะทำขึ้นมาเองใหม่ก็ได้

- โยนลูกเต๋าเพื่อตัดสินว่าใครจะเริ่มเล่นก่อน
- ผลัดกันเคลื่อนตัวเดินตามคำสั่งในช่อง
- ผู้เล่นที่ไปถึงสหประชาชาติคนแรกจะเป็นผู้ชนะ

✦ ตัดกระดาษออกมาและพับให้กลายเป็นลูกเต๋า

✦ ตัดตัวเดินทั้งหมดออกมา สำหรับเป็นตัวเดินของผู้เล่นแต่ละคน

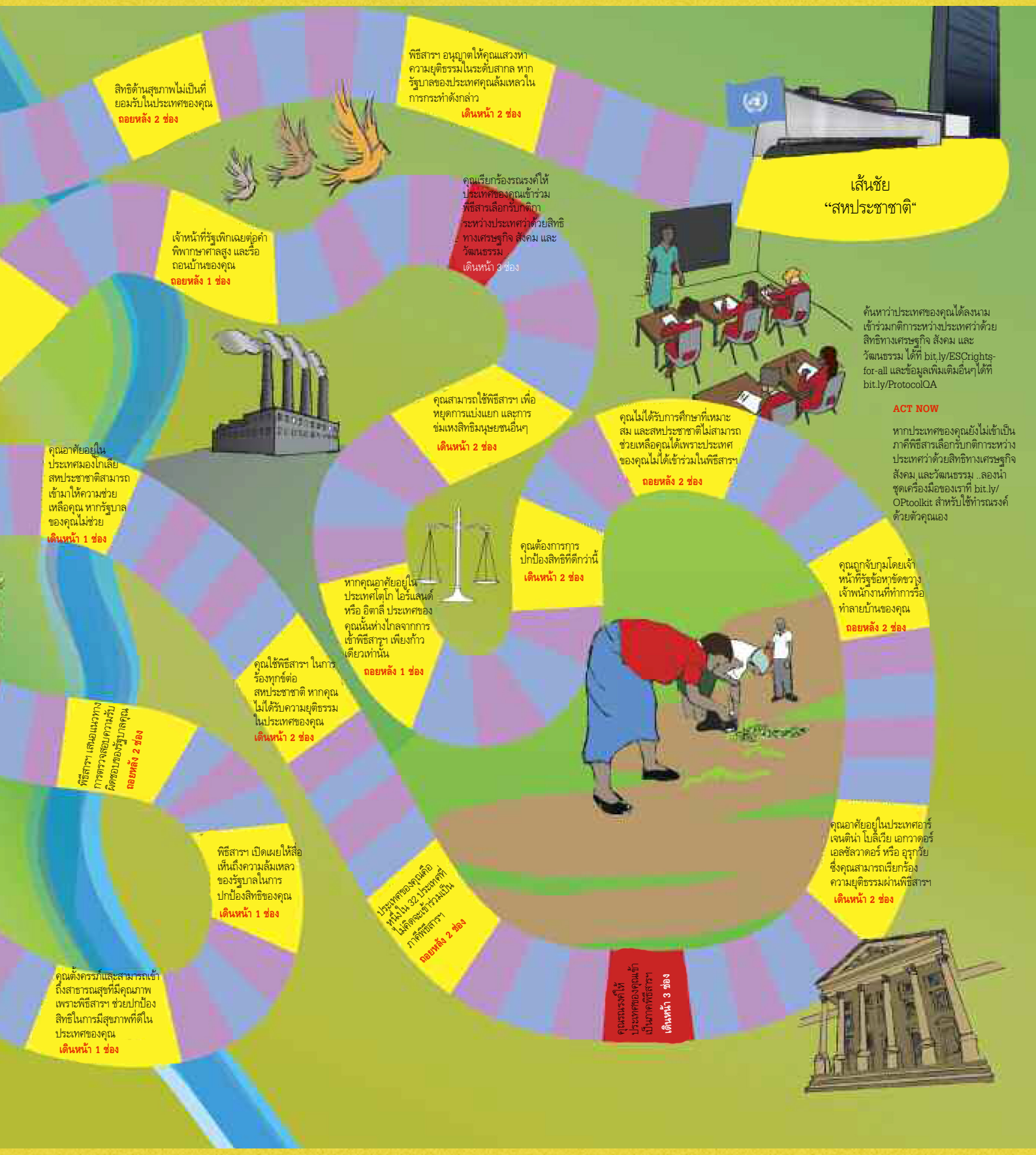

เส้นทางใหม่สู่ความยุติธรรม
A NEW ROUTE TO JUSTICE

คุณมีความเสี่ยงว่าจะถูกไล่รื้อ??

ไม่ว่าคุณจะเป็นผู้เช่า เป็นเจ้าของ แค่มาอาศัยอยู่ ให้เช่าบ้านหรือที่ดินที่บ้านนั้นๆ ถูกสร้างอยู่ จะอย่างไรก็แล้วแต่ ไม่มีใครสามารถขับไล่คุณออกจากบ้านของคุณ มันคือบ้านของคุณ คือชุมชนที่คุณอยู่อาศัย คุณมีสิทธิที่จะเข้าร่วมการตัดสินใจ มีสิทธิในการรับรู้ข้อมูลที่เป็นจริง และมีสิทธิในการเข้าถึงกระบวนการยุติธรรม มันคือสิทธิของคุณ!

ก่อนการไล่รื้อที่อยู่อาศัย เจ้าหน้าที่ควรจะ:

- **แจ้งให้ทราบ**เกี่ยวกับการไล่รื้อที่อยู่อาศัย และบอกให้ทราบว่าบ้านหรือที่ดินของคุณจะนำไปใช้ทำอะไรต่อไป
- **ปรึกษา**หารือกับคุณเกี่ยวกับตัวเลือกอื่นๆของการไล่รื้อ และพิจารณาตัวเลือกที่คุณเสนอ
- **ให้ใบแจ้ง**วันและเวลาของการไล่รื้อเป็นเวลาล่วงหน้า
- **อนุญาต**ให้คุณมีเวลาเพียงพอที่จะคำนวณทรัพย์สมบัติหรือรายได้ที่คุณจะเสียไปจากการถูกไล่รื้อ และกำหนดค่าตอบแทน
- **ให้โอกาส**คุณที่จะคัดค้านการไล่รื้อที่อยู่อาศัยต่อศาล บอกวิธีแก้ไขทางกฎหมาย และให้ความช่วงเหลือทางกฎหมายหากคุณต้องการ
- **ทำให้มั่นใจ**ว่าคุณจะมีบ้านอยู่และจะไม่เสี่ยงต่อการถูกละเมิดสิทธิมนุษยชนอื่นๆ
- **ปรึกษา**หารือกับคุณถึงพื้นที่ๆคุณจะย้ายบ้านไปอยู่ใหม่
- **จัดเตรียม**ที่อยู่อาศัยให้คุณเพื่อเป็นทางเลือก และเอกสารเพื่อยืนยันว่าคุณอาศัยอยู่ที่นั้นๆ
- **ทำให้มั่นใจ**ว่าคุณจะสามารถอาศัยอยู่ในบ้านที่คุณย้ายไป สามารถเข้าถึงบริการพื้นฐานต่างๆได้ และสามารถเดินทางไปกลับที่ทำงานและทำงานอย่างเป็นปกติได้
- **ทำให้มั่นใจ**ว่าคุณจะไม่ย้ายไปอยู่ในพื้นที่ๆมีมลภาวะ หรือ ที่ๆมีความเสี่ยงต่อสุขภาพ

หากที่สุดแล้วมีการไล่รื้อที่อยู่อาศัยเกิดขึ้น เจ้าหน้าที่ควรจะ:

- **ให้เวลา**คุณในการเคลื่อนย้ายทรัพย์สมบัติและกอบกู้วัสดุก่อสร้าง
- **ทำให้มั่นใจ**ว่ามีเจ้าหน้าที่รัฐมาแสดงตัวและสามารถที่จะแสดงใบอนุญาตไล่รื้อถอนที่อยู่อาศัยอย่างเป็นทางการได้
- **ทำให้มั่นใจ**ว่าการไล่รื้อที่อยู่อาศัยจะไม่ดำเนินขึ้นในเวลากลางคืน ช่วงวันหยุด หรือในสภาพอากาศที่เลวร้าย นอกจากว่าคุณจะอนุญาต
- **ทำให้มั่นใจ**ว่าการไล่รื้อถอนที่อยู่อาศัยนั้นจะดำเนินไปอย่างปลอดภัย โดยปราศจากการข่มขู่บังคับจากตำรวจหรือเจ้าหน้าที่โดยไม่มีความจำเป็นและไร้เหตุผล และให้ความเคารพต่อศักดิ์ศรีของผู้อยู่อาศัย

จงจำไว้ว่าคุณจะสามารถถูกไล่รื้อออกจากที่อยู่อาศัยได้ก็ต่อเมื่อเจ้าหน้าที่ได้ปฏิบัติตามกระบวนการที่กล่าวมาทุกข้อข้างต้น ไม่เช่นนั้นจะถือว่าเป็นการบังคับไล่รื้อซึ่งเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมายภายใต้กฎหมายสากล

ไม่ว่าคุณจะเป็นใคร หรืออยู่ที่ไหน ที่อยู่อาศัยเป็นสิทธิของคุณ คุณมีสิทธิในการมีที่อยู่อาศัย!

FREEDOM 12

เดือนแห่งการเขียนจดหมายรัก(ษ์)สิทธิ

เขียนจดหมาย เปลี่ยนชีวิต กับกิจกรรมสัปดาห์จดหมายรัก(ษ์)สิทธิ 6-16 ธันวาคม 2556

ทุกเดือนธันวาคม ผู้คนกว่าหลายแสนคนทั่วโลกเขียนจดหมายถึงคนที่พวกเขาไม่เคยพบ จดหมายบางฉบับส่งถึงผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน ในขณะที่อีกหลายฉบับส่งถึงรัฐบาลและผู้มีอำนาจ

จดหมายฉบับเดียวที่ส่งถึงผู้มีอำนาจอาจไม่ได้รับความสนใจ แต่จดหมายนับพันฉบับที่เรียกร้องการเปลี่ยนแปลงด้านสิทธิมนุษยชนนั้นยากที่จะละเลย การรณรงค์ในช่วงกว่า 50 ปีที่ผ่านมาทำให้เราได้รู้ว่า การเขียนจดหมาย สามารถเปลี่ยนชีวิตคนได้ ... ผู้คนจากอย่างน้อย 77 ประเทศร่วมกิจกรรมจดหมายรัก(ษ์)สิทธิ กว่า 1.9 ล้านข้อความจากจดหมาย Tweeter การล่ารายชื่อ และ SMS ถูกส่งออกจากทั่วโลก จากไอร์แลนด์สู่อินเดีย จากไทยสู่ไต้หวัน

นี่คือข้อความที่เราและผู้สนับสนุนคนอื่นๆ ได้รับจากผู้ถูกละเมิดสิทธิที่เราได้เรียกร้องให้

"ความรักไหลเวียนข้ามพรมแดน เพื่อนๆ จากทั่วโลกนำความเข้มแข็งมาให้ผมอย่างเหลือเชื่อ ไม่มีคำพูดใดอธิบายความซาบซึ้งใจที่ผมมีต่อทุกคนได้ ขอบคุณ!"

.....

เชียว โฮ ชุน (Chiou Ho-shun)
นักโทษที่ถูกทรมานให้รับสารภาพที่รอการประหารชีวิตในไต้หวัน

"พวกเราขอขอบคุณใครก็ตามที่เริ่มความคิดนี้ขึ้นมา พวกเรามั่นใจว่าการต่อสู้ในนามของพวกเราจะออกผลทีละน้อย พวกเรามีกำลังใจและคาดหวังสิ่งที่ดีที่สุด ที่จริง การสนับสนุนแบบนี้คือสิ่งที่ช่วยให้พวกเราอยู่ต่อไปได้"

.....

บาริบอร์ คูตติ (Baribor Koottee)
นายอำเภอจากชุมชนโบโด ประเทศไนจีเรีย ซึ่งได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์น้ำมันรั่วครั้งใหญ่เมื่อปี 2008

ในปีนี้ มาร่วมมือกันอีกครั้งกับสมาชิกและผู้สนับสนุนแอมเนสตี้จากทั่วโลกเพื่อแสดงพลังจากปลายปากกา และแบ่งปันเรื่องราวการสนับสนุนสิทธิมนุษยชนของคุณโดยติดตามความเคลื่อนไหวและร่วมงานรณรงค์ของแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย ได้ที่ www.amnesty.or.th และ Facebook/AmnestyThailand และ Twitter ที่ #write4rights

พลิกหน้าต่อไปเพื่ออ่านเรื่องราวของผู้ถูกละเมิดสิทธิมนุษยชน และร่วมกันปฏิบัติการเพื่อพวกเขา ลงชื่อของคุณ ของเพื่อน ของครอบครัว ของคนที่คุณรู้จัก และส่งกลับมาให้เราที่:

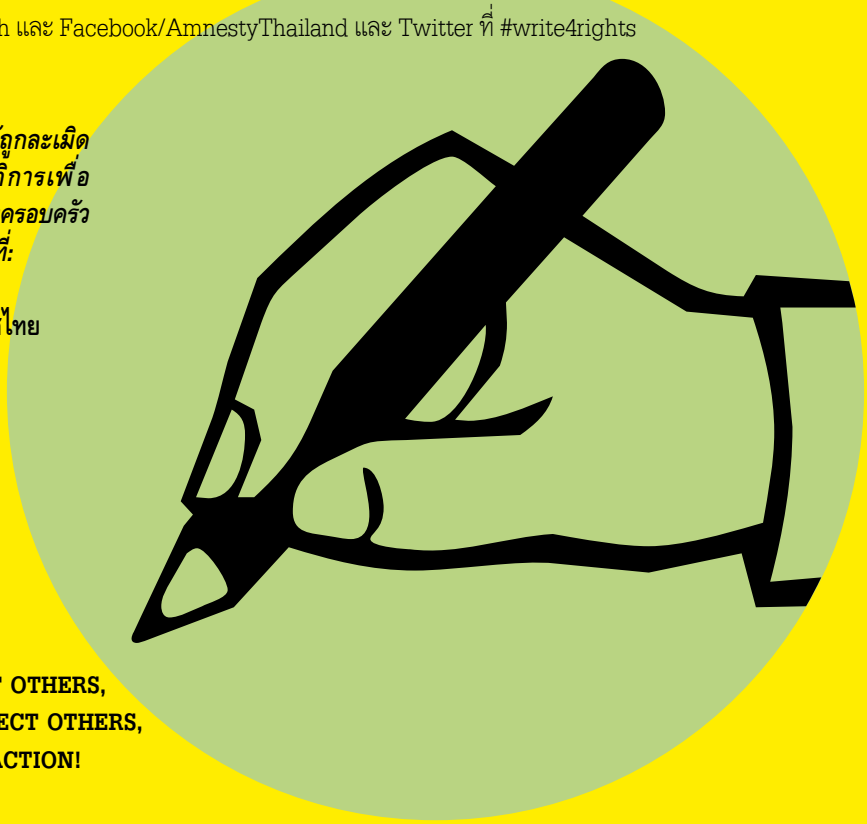

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล ประเทศไทย
90/24 ซอยลาดพร้าว 1
แขวงจอมพล เขตจตุจักร
กรุงเทพฯ 10900
**เขียนมุมซองว่า LWM*

WE HAVE HUMAN RIGHTS,
KNOW YOUR RIGHTS, RESPECT OTHERS,
USING YOUR RIGHTS TO PROTECT OTHERS,
RIGHT IN ACTION–NOW FOR ACTION!

ร่วมกันส่งเสียงกดดันรัฐบาลพม่าให้ปล่อยตัวคุณหมอตุน ออง (Tun Aung)

หลังจากที่หลายปีมานี้ ความเปลี่ยนแปลงหลายอย่างได้เกิดขึ้นในพม่า นับแต่เดือนมีนาคม 2554 นักโทษกว่า 280,000 คนได้รับการนิรโทษกรรม ซึ่งในจำนวนนี้รวมถึงนักโทษทางความคิดกว่าร้อยคน อย่างไรก็ดี การจับกุมกักขังนักโทษทางความคิด และการกดขี่เสรีภาพการแสดงออก การรวมตัวอย่างสงบและสันติยังดำเนินต่อไป

นักกิจกรรมของแอมเนสตี้ทั่วโลกมีบทบาทสำคัญในการกดดันรัฐบาลพม่าให้หยุดการกดขี่ดังกล่าว ในปี 2553 การแอ็คชั่นกว่า 45,000 ครั้งจากสมาชิกใน 33 ประเทศร่วมเรียกร้องให้ซูซู นเวย์ (Su Su Nway) ถูกปล่อยตัว ซึ่งต่อมาเธอก็ได้รับการเลือกให้อยู่ในหัวบัญชีนักโทษที่จะได้รับการนิรโทษกรรมในครั้งต่อไป เจ้าหน้าที่รณรงค์ของแอมเนสตี้เชื่อมั่นว่าแอ็คชั่นของสมาชิกและผู้สนับสนุนแอมเนสตี้ คือเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกิดผลดังกล่าว

ในปีนี้ เราจึงอยากเรียกร้องให้คุณหมอตุน อองได้รับการปล่อยตัว

คุณหมอตุน ออง คือชายคนหนึ่งที่อุทิศตัวให้กับครอบครัว และการสร้างความสมานฉันย์ด้วยอหิงสาในรัฐยะขิ่นที่มักมีข้อขัดแย้งระหว่างกลุ่มชาติพันธุ์และกลุ่มศาสนา เขามักเป็นคนที่เข้าไปช่วยเหลือเมื่อใดก็ตามที่เหตุการณ์ตึงเครียดระหว่างกลุ่มชาติพันธ์และศาสนาประทุขึ้น

ในบ่ายวันศุกร์วันหนึ่งในเดือนมิถุนายน เจ้าหน้าที่ทางการเรียกตัวคุณหมอตุน อองเข้าพบเพื่อให้ช่วยในการระงับฝูงชนในการชุมนุมหน้ามัสยิดในเมืองมังดอว์ (Maungdaw) ทางตะวันตกของพม่า ซึ่งการขัดแย้งดังกล่าวเกิดจากความไม่พอใจของฝูงชนต่อการที่ชาวพุทธได้ฆ่าชายมุสลิม 10 คนเพื่อแก้แค้นการที่หญิงชาวพุทธคนหนึ่งถูกข่มขืน

คุณหมอตุน อองได้พยายามเข้าสงบสถานการณ์โดยสันติวิธี แต่ก็ไม่เป็นผล วันต่อมาเขาถูกจับและถูกพิพากษาจำคุก 17 ปี จากข้อหาอาญาหลายคดีรวมถึงการปลุกปั่นให้เกิดความรุนแรง ทั้งๆ ที่พยานผู้เห็นเหตุการณ์หลายคนได้กล่าวว่าสิ่งที่คุณหมอตุนพยายามทำคือเข้าคุมคุมเหตุการณ์เพื่อรักษาความสงบโดยไม่ใช้ความรุนแรง

คุณหมอตุนในวัย 66 ปี มีอาการป่วยจากอาการผิดปกติจากต่อมใต้สมอง ซึ่งต้องการการดูแลทางการแพทย์อย่างใกล้ชิด

คุณหมอตุน ออง เป็นนักโทษทางความคิด

เรื่องราวของคุณหมอตุนเป็นหนึ่งในเคสที่แอมเนสตี้ได้เลือกเพื่อทำให้โลกได้รู้ และเพื่อเรียกร้องให้คนธรรมดาช่วยกันสร้างความเปลี่ยนแปลงให้คุณหมอตุน ซึ่งอย่างน้อย รัฐบาลจะได้รับรู้ถึงพลังกดดัน เพื่อที่จะช่วยให้คุณหมอตุนได้รับเลือกเพื่ออยู่ในบัญชีนักโทษที่จะได้รับการนิรโทษกรรมในครั้งต่อไปเช่นเดียวกับซูซู นเวย์ (Su Su Nway)

คุณหมอตุน ออง ควรได้รับการปล่อยตัวโดยทันทีอย่างไม่มีเงื่อนไข เพื่อที่เขาจะได้กลับไปอยู่กับครอบครัว หลานๆ และกลับไปใช้ชีวิตที่เป็นทั้งผู้นำชุมชนและคุณหมอ

เราเชื่อว่าสมาชิกของเราจะร่วมกันลงมืออย่างจริงจังเพื่อช่วยต่อรองกับรัฐบาลพม่า เพื่อให้เขาได้รับอิสรภาพ โปรดร่วมกันส่งจดหมายกับแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลและสมาชิกจากทั่วโลก

ร่วมกันเรียกร้องความเป็นธรรมให้คุณหมอตุน ออง (Dr Tun Aung) ประเทศพม่า

Write for Rights

คุณหมอตุน ออง ได้รับโทษจำคุก 17 ปี จากการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรม เขาถูกจับกุมหลังจากเหตุการณ์การจลาจลเมื่อเดือนมิถุนายน 2555 ระหว่างชาวพุทธยะไข่และชาวมุสลิมโรฮิงยาในเมืองมังดอว์ พยานผู้เห็นเหตุการณ์ต่างยืนยันว่าเขาพยายามที่จะเข้าควบคุมอารมณ์ของฝูงชนระหว่างการจลาจล และไม่ได้มีส่วนร่วมใดๆในการใช้ความรุนแรง อย่างไรก็ตามเขาได้รับการตัดสินลงโทษในข้อหาปลุกระดมและก่อการจลาจล และข้อหาทางอาญาอื่น ๆ

คุณหมอตุน ออง กำลังป่วยและได้รับความทรมานจากเนื้องอกในต่อมใต้สมอง ซึ่งเรากังวลว่าเขาอาจไม่ได้รับการรักษาและการดูแลทางการแพทย์ตามที่เขาสมควรจะได้รับ

แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนลถือว่าคุณหมอตุน อองเป็น**นักโทษทางความคิด**

เรียน ประธานาธิบดีเต่ง เส็ง (President Thein Sein, Myanmar)
สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์

ข้าพเจ้ามีความกังวลอย่างสูงต่อกรณีของคุณหมอตุน ออง (Dr Tun Aung) ผู้เป็นทั้งผู้นำชุมชนและแพทย์ ซึ่งถูกลงโทษจำคุก 17 ปี สืบเนื่องมาจากการจลาจลระหว่างชาวพุทธยะไข่และชาวมุสลิมโรฮิงยาในเมืองมังดอว์ (Maungdaw) เมื่อเดือนมิถุนายน 2555 พยานผู้เห็นเหตุการณ์ต่างยืนยันว่า เขาพยายามที่จะเข้าควบคุมอารมณ์ของฝูงชนระหว่างการจลาจล และไม่ได้มีส่วนร่วมใดๆ ในการใช้ความรุนแรง

คุณหมอตุน ออง กำลังป่วยและได้รับความทรมานจากเนื้องอกในต่อมใต้สมอง ซึ่งข้าพเจ้ากังวลว่าเขาอาจไม่ได้รับการรักษาและการดูแลทางการแพทย์ตามที่เขาสมควรจะได้รับ

คุณหมอตุน อองเป็นนักโทษทางความคิด ข้าพเจ้าเรียกร้องให้ท่านปล่อยตัวเขาโดยทันทีและปราศจากเงื่อนไข

ด้วยความเคารพ

อีเมล์	เบอร์โทรศัพท์	ปีเกิด	ชื่อ - สกุล	ลายเซ็น

วันที่เก็บลายเซ็น.....
โดย.....

Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladpao 1, Jompol, Chatuchak, Bangkok10900
Tel: +66 02 513-8745,+66 02 5138754 E-mail:info@amnesty.or.th
www.amnesty.or.th Facebook: AmnestyThailand

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND

การทรมานที่อาจเกิดกับใครก็ได้ในเม็กซิโก: มิเรียม โลเปซ (Miriam Lopez)

เป็นเวลานานกว่าที่มิเรียมจะประติดประต่อเรื่องราวที่ได้เกิดขึ้นกับเธอ การถูกอุ้มจากท้องถนนโดยชายที่สวมหมวกโม่ง แล้วถูกกักขังอยู่นานร่วมเดือน ว่าเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นกับเธอได้อย่างไร

ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 2554 มิเรียม อิซาอูรา โลเปซ บาร์กาซ (Miriam Isaura Lôpez Vargas) กำลังเดินกลับบ้านในเมืองเอนเซนาดาในทางตอนเหนือของเม็กซิโกหลังจากส่งลูกๆทั้งสามที่โรงเรียน “ฉันไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นใคร และเมื่อฉันถาม พวกเขาก็เอาปืนจ่อหัวและบอกให้ฉันหุบปาก ไม่อย่างนั้นเขาจะยิงฉันซะ“ ชายเหล่านั้นที่อุ้มเธอไปคือทหารนอกเครื่องแบบ พวกเขาพาเธอไปยังค่ายทหารใกล้ๆเมืองติควาน่า มิเรียมกล่าวว่าถึงประสบการณ์เจ็ดวันที่เลวร้ายที่สุดในชีวิต “พวกเขาทรมานฉัน เอาผ้าเปียกมาคลุมหัวและเทน้ำลงให้ฉันหายใจไม่ได้“ เธอกล่าว “พวกเขาจี้ฉันด้วยไฟฟ้า“ เป็นเวลานานหลังจากนั้น กว่าเธอจะกล้าบอกสามีของเธอว่าเธอถูกพวกทหารข่มขืนซ้ำแล้วซ้ำเล่า

พวกเขาต้องการ ‘คำสารภาพ’ ว่าเธอขนยาเสพติดผ่านจุดตรวจ แต่มิเรียมเป็นผู้บริสุทธิ์คนหนึ่ง ที่กำลังเดินทางเพื่อจะไปเยี่ยมแม่ของเธอที่อยู่ห่างออกไป 45 กิโลเมตรเท่านั้นเอง หลังจากที่ถูกทรมานกว่าสัปดาห์ มิเรียมถูกย้ายตัวไปยังสถานกักขังในกรุงเม็กซิโกซิตี้ และถูกจำคุกนาน 80 วัน ก่อนถูกตั้งข้อกล่าวหาเกี่ยวข้องกับยาเสพติดและถูกย้ายเรือนจำอีกครั้ง โดยในวันที่ 2 สิงหาคม 2554 คดีของเธอถูกยกฟ้องเนื่องจากขาดหลักฐาน

มิเรียมไม่ใช่เหยื่อเพียงคนเดียว

ในเม็กซิโก ตำรวจยังคงใช้การทรมานเพื่อแก้ปัญหาอาชญากรรม หลายครั้งเพื่อให้ได้มาซึ่งคำรับสารภาพ เจ้าหน้าที่ทางการเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ เนื่องจากความเชื่อที่ว่า การทรมาน ‘คนที่น่าจะผิด’ ช่วยให้ตำรวจสะสางอาชญากรรมได้มีประสิทธิภาพมากขึ้น คำสารภาพจากการทรมานที่ได้จากมิเรียมไม่ได้ส่งผลกระทบแค่ตัวเธอ แต่อาจไปช่วยเติมช่องว่างในคดีอื่นๆ ไม่กี่ปีหลังจากที่เม็กซิโกเริ่มต่อสู้ในสงครามยาเสพติดและอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องโดยให้ทหารเป็นผู้นำ ข้อร้องเรียนเรื่องการทรมานเพิ่มสูงขึ้น คณะมนตรีว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของเม็กซิโกประเมินว่าในระหว่างปี 2549-2555 ข้อร้องเรียนดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้นกว่า 500 เปอร์เซ็นต์ นอกจากนี้ ยังมีคดีคนหายอีกว่า 2,400 คดีที่อาจมีความเกี่ยวพันกับเจ้าหน้าที่ตำรวจ แม้ว่ารัฐบาลเม็กซิโกจะกล่าวย้ำว่าจะพยายามหามาตรการมาป้องกันและลงโทษการทรมาน แต่พวกเขาก็ยังไม่สามารถดำเนินการสอบสวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งยังไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้เลย และเนื่องจากเจ้าหน้าที่ทางการ รวมถึงศาลและผู้พิพากษาต่างไม่สามารถกีดกันไม่ให้คำซักทอดที่ได้มาจากการทรมานถูกนำมาใช้เป็นหลักฐานในชั้นศาลได้ พวกเขากำลังละเมิดพันธะทางกฎหมาย

และแม้ว่าการสอบสวนในการที่มิเรียมถูกทรมานจะได้รับการยืนยันจากคณะมนตรีว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของเม็กซิโกในปี 2555 เจ้าหน้าที่ทางการก็ยังนิ่งเฉยต่อการสืบสวนที่เป็นไปอย่างเชื่องช้าต่อกรณีของเธอ โดยในวันที่ 15 ธันวาคมนี้จะเป็นวันครบรอบ 2 ปีที่เธอได้ยื่นข้อร้องเรียนเพื่อเรียกหาความยุติธรรมจากความทรมานทั้งทางร่างกายและจิตใจที่เธอได้รับ
“ฉันพยายามกลับมาใช้ชีวิตตามปกติ“ เธอกล่าว “แต่ฉันยังหวาดกลัว กลัวว่าจะมีอะไรร้ายๆเกิดกับทั้งฉัน และครอบครัว“ และเพื่อปกป้องครอบครัวของเธอ มิเรียมขอร้องให้แอมเนสตี้ อย่าลงรูปของเธอ

เราสามารถช่วยกันส่งกำลังใจผ่านหน้าเพจ Facebook ของมิเรียมที่ bit.ly/miriamlopez และส่งจดหมายถึงเจ้าหน้าที่ทางการเม็กซิโก เพื่อบอกให้มิเรียมรู้ว่าเธอไม่ได้ถูกลืม และเธอไม่ได้ต่อสู้เพื่อความยุติธรรมอย่างเดียวดาย เราต่างสนับสนุนงานรณรงค์เพื่อให้เธอได้รับความยุติธรรม

ร่วมกันเรียกร้องความเป็นธรรมให้มิเรียม โลเปซ (Miriam Lopez) ประเทศเม็กซิโก

Write for Rights

ในเดือนกุมภาพันธ์ 2554 มิเรียม อิซาอูรา โลเปซ บาร์กาซ (Miriam Isaura Lôpez Vargas) ถูกจู่โจมโดยชายสองคนระหว่างที่เธอกลับบ้านหลังจากส่งลูกๆที่โรงเรียน เธอถูกมัด ปิดตา และถูกพาไปยังค่ายทหารในเมืองติควานน่า (Tijuana) ที่นั่นเธอถูกข่มขืนและทรมานโดยทหาร มิเรียมต้องยอมลงชื่อยอมรับผิดว่ามีส่วนรู้เห็นในคดียาเสพติด ซึ่งต่อมาเธอก็ถูกปล่อยตัวโดยไม่ถูกตั้งข้อกล่าวหาเพราะขาดหลักฐาน ไม่มีใครถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเพื่อถูกลงโทษจากการที่เธอถูกทรมาน ซึ่งรวมถึงการที่เธอได้รับความรุนแรงทางเพศ แม้มิเรียมสามารถชี้ตัวผู้ที่ทรมานเธอและผู้สมรู้ร่วมคิดได้ มิเรียม โลเปซ ไม่ใช่เหยื่อเพียงคนเดียวของความรุนแรงระหว่างเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงและแก๊งอาชญากรในเม็กซิโก

โปรดร่วมกันลงชื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้เธอและคนอื่นๆ

เรียน อัยการสูงสุดแห่งรัฐบาลกลาง เคซุส มูริลโญ่ การาม
(Jesûs Murillo Karam, Federal Attorney General)
สหรัฐเม็กซิโก

ข้าพเจ้ามีความกังวลอย่างสูงต่อกรณีของมิเรียม อิซาอูรา โลเปซ บาร์กาซ (Miriam Isaura Lôpez Vargas) เหยื่อจากความรุนแรงระหว่างเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงของรัฐและแก๊งอาชญากรในเม็กซิโก

มิเรียมถูกลักพาตัว ทรมานและถูกล่วงเกินทางเพศจากเจ้าหน้าที่ทหารในเดือนกุมภาพันธ์ ปี 2554 โดยเธอต้องยอมลงชื่อยอมรับผิดว่ามีส่วนรู้เห็นในคดียาเสพติด ซึ่งต่อมาเธอก็ถูกปล่อยตัวโดยไม่ถูกตั้งข้อกล่าวหา แม้มิเรียมจะชี้ตัวผู้ที่ทรมานเธอและผู้สมรู้ร่วมคิด ไม่มีใครถูกนำตัวเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเพื่อลงโทษจากการที่เธอถูกทรมาน ซึ่งรวมถึงการที่เธอได้รับความรุนแรงทางเพศ

ข้าพเจ้าเรียกร้องให้ท่านดำเนินการตรวจสอบอย่างรวดเร็วและเป็นธรรมในคดีที่มิเรียม โลเปซ ถูกทรมานในปี 2554 และขอให้ท่านเปิดเผยผลการสอบสวนต่อสาธารณชน และนำผู้มีส่วนเกี่ยวข้องเข้าสู่กระบวนการยุติธรรมเพื่อให้มิเรียมได้รับความเป็นธรรม

ด้วยความเคารพ

อีเมล์	เบอร์โทรศัพท์	ปีเกิด	ชื่อ - สกุล	ลายเซ็น

วันที่เก็บลายเซ็น.....
โดย.....

Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladpao 1, Jompol, Chatuchak, Bangkok10900
Tel: +66 02 513-8745,+66 02 5138754 E-mail:info@amnesty.or.th
www.amnesty.or.th Facebook: AmnestyThailand

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND

ยอม บุปผา จะไม่ถูกลืม

“ผมคิดถึงแม่“ โลส ลี่อาว วัย 10 ขวบ ลูกชายของยอม บุปผา กล่าว “ผมอยากให้แม่ออกมาจากคุกไวไว ผมอยากให้แม่กลับบ้าน“

ยอม บุปผา แม่ของโลส เป็นหัวหน้าชุมชน และเป็นนักรณรงค์เคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านการไล่รื้อชุมชนบริเวณรอบทะเลสาบบึงกัก (Boeung Kak) ในกรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา เธอถูกจับเมื่อเดือนกันยายน 2555 หลังจากที่เธอได้ประท้วงให้นักกิจกรรมหญิงที่ถูกจับ 13 คนก่อนหน้านี้ต้องถูกปล่อยตัว เพราะพวกเธอได้ดำเนินกิจกรรมและงานรณรงค์ต่างๆโดยไม่ใช้ความรุนแรง

ยอมได้เริ่มเรียกร้องให้ชุมชนของเธอตั้งแต่ปี 2553 โดยเธอร่วมกับผู้หญิงคนอื่นๆในชุมชนส่งเสียงต่อต้านการไล่รื้อที่เกิดขึ้นในชุมชน “การร่วมในกิจกรรมทางสังคมของเธอนั่นมีพลัง“ โลส สกล (Lous Sakhorn) สามีของยอมกล่าว “ผมสนับสนุนเธอและผมภูมิใจ การร่วมในกิจกรรมของเธอกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของเรา“

แม้ว่าเขาจะตระหนักว่าการร่วมในงานรณรงค์อาจนำมาซึ่งผลกระทบ เขากล่าวว่า “ผมเป็นห่วงยอม ผมมักพูดกับเธอว่า ‘ให้ระวัง อย่าทำอะไรที่จะอันตรายกับตัวเอง’ และเธอตอบว่า ‘ฉันอยากได้ไมโครโฟน อยากพูดให้ดัง ฉันไม่อยากแค่ไปยืนเฉยๆ เพื่อสนับสนุนฝูงชน‘ ซึ่งผมกังวล แต่ผมก็สนับสนุนเธอ พวกเราเองต่างเจ็บปวดเมื่อเห็นที่ดินของเราถูกเอาไป“

คนกว่า 20,000 ถูกไล่รื้อให้ออกจากบ้าน นับตั้งแต่บริษัทเอกชนเพื่อการพัฒนารายรายหนึ่งเข้ามาในชุมชนเมื่อปี 2550 นอกจากข่าวในทีวีที่ปรากฏแล้ว พวกเขาไม่ได้รับการปรึกษาหรือแจ้งข่าวใดใดเกี่ยวกับแผนพัฒนาพื้นที่เลย

ในเดือนสิงหาคม 2008 บริษัทเริ่มดูดทรายจากทะเลสาบ บ้านหลายหลังถูกทุบทิ้ง หลังจากนั้น น้ำก็เริ่มท่วมทั่วบริเวณ ชาวชุมชนหลายคนไม่ยอมละทิ้งบ้านเรือนและได้เริ่มต่อสู้เพื่อสิทธิในที่อยู่อาศัยของพวกเขา ในเดือนกุมภาพันธ์ 2555 ทะเลสาบก็จมหายไปในกองทราย เจ้าหน้าที่ทางการได้แต่ข่มขู่คุกคามชาวชุมชนเพื่อให้พวกเขารับเงินชดเชยที่ไม่เป็นธรรม และไม่ได้ดำเนินการให้ความช่วยเหลืออย่างอื่น

แต่ชาวบ้านที่อยู่ในชุมชนยังสู้ต่อไป นายกรัฐมนตรีของกัมพูชาพยายามหาที่อยู่ใหม่ให้ 900 ครัวเรือน แต่บางครัวเรือนก็ไม่ได้รับความช่วยเหลือ แม้แต่ผู้ที่ได้รับกรรมสิทธิ์ในที่ดินก็ยังไม่ได้รับที่ดินจริงๆ การประท้วงดำเนินต่อไป...เช่นเดียวกับการจำกุมจากเจ้าหน้าที่

ยอม บุปผาและสามีถูกจับในเดือนกันยายน 2555 หลังจากเธอถูกกล่าวหาว่าวางแผนทำร้ายร่างกายชายสองคน เธอถูกตัดสินจำคุก 3 ปี ในขณะที่สกลถูกรอลงอาญา การพิจารณาคดีที่เกิดขึ้นไม่เป็นธรรมและไม่มีหลักฐานเชื่อมโยงถึงยอม บุปผาและสามีกับข้อกล่าวหาดังกล่าว ศาลสั่งให้ครอบครัวของเธอต้องจ่ายค่าเสียหายแพงลิ่วให้ผู้เสียหาย ซึ่งทำให้ครอบครัวของเธอรับผลกระทบอย่างมาก อีกทั้งยังกระทบกับการเรียนของลูกชาย ยอมเป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของครอบครัว และสกลไม่สบายเกินกว่าจะสามารถทำงานได้เนื่องจากกาอาการความดันสูง

“ผมรู้สึกว่านี่ไม่เป็นธรรมสำหรับยอม“ สกลกล่าว “ยอมเป็นแค่คนขายเสื้อผ้าที่ต้องการปกป้องที่ดินของเธอและคนอื่นๆ ต้องการปกป้องชุมชน ซึ่งเธอทำมันเพราะเธอเป็นห่วงลูกหลานรุ่นต่อไป เราต่างหมดศรัทธากับประเทศของเราและกฎหมายของเรา...กฎหมายที่เติมเต็มแค่ความฝันของคนมีอำนาจ“

ถ้าคุณไม่ช่วยเธอ ‘ยอม บุปผา’ จะไม่ได้รับการปล่อยตัวจนกว่าจะถึงเดือนกันยายน 2557

“ชาวชุมชนบึงกักก็ไม่ได้ลืมเธอ“ สามีของเธอกล่าว “พวกเขาเดินขบวน ล่ารายชื่อและส่งคำร้องให้สภาแห่งชาติ ศาลากลาง รัฐบาล สถานทูตหลายแห่งในประเทศ รวมทั้งธนาคารโลก“

“ผมรู้สึกยินดีมาก“ สกลพูดถึงแอมเนสตี้ อินเตอร์เนชั่นแนล “มันคือความหวังว่าภรรยาของผมจะได้รับการปล่อยตัว ซึ่งมันมีความหมายพิเศษต่อชาวกัมพูชาในแง่ของความยุติธรรม ว่าความยุติธรรมนั้นมีอยู่จริง“

คุณสามารถร่วมกับแอมเนสตี้เพื่อส่งจดหมายถึงรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรมของกัมพูชา เพื่อเรียกร้องให้เธอได้รับการปล่อยตัวทันทีโดยไม่มีเงื่อนไข และร่วมกันชูป้าย “Free Yorm Bopha“ ถ่ายรูปเพื่อส่งกำลังใจให้ยอม บุปผา แล้วอัพโหลดขึ้นที่ bee24light@photos.flickr.com

ร่วมกันเรียกร้องความเป็นธรรมให้ยอม บุปผา (Yorm Bopha) ประเทศกัมพูชา

ยอม บุปผา เป็นนักรณรงค์เคลื่อนไหวอย่างสันติ เพื่อสิทธิด้านที่อยู่อาศัยในนามของชุมชนรอบทะเลสาบบึงกัก (Boeung Kak) ในกรุงพนมเปญ

เธอถูกจำคุกเมื่อกันยายน 2555 จากข้อกล่าวหาที่เกิดจากการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรมและขาดหลักฐานที่เพียงพอ **แอมเนสตี้ถือว่าเธอเป็นนักโทษทางความคิด**

ชาวบ้านหลายพันคนจากชุมชนรอบทะเลสาบบึงกักถูกไล่รื้อออกจากบ้านของพวกเขาตั้งแต่ปี 2550 ซึ่งเป็นปีเดียวกับที่รัฐบาลให้บริษัทเอกชนรายหนึ่งเช่าที่ดินบริเวณดังกล่าวเพื่อการพัฒนา หากปราศจากความช่วยเหลือของคุณ เธอจะถูกจำคุกอย่างไม่เป็นธรรมจนถึงเดือนกันยายนปี 2557 เพียงเพราะเธอเคลื่อนไหวอย่างสันติเพื่อปกป้องบ้านและชุมชนของตัวเอง

เรียน รัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรม (Minister of Justice, Cambodia)
ราชอาณาจักรกัมพูชา

ข้าพเจ้ามีความกังวลอย่างสูงต่อกรณีของ ยอม บุปผา (Yorm Bopha) นักรณรงค์เคลื่อนไหวด้านสิทธิที่อยู่อาศัยในกรุงพนมเปญ ซึ่งถูกจำคุกเมื่อกันยายน 2555 จากการพิจารณาคดีที่ไม่เป็นธรรม อันเนื่องมาจากการเคลื่อนไหวอย่างสันติของเธอในนามของชุมชนรอบทะเลสาบบึงกัก (Boeung Kak)

ข้าพเจ้าเรียกร้องให้ท่านปล่อยตัวยอม บุปผา โดยทันทีและไม่มีเงื่อนไข และสร้างความมั่นใจว่าการนักต่อสู้เพื่อสิทธิมนุษยชนในกัมพูชาจะไม่ถูกคุกคาม ข่มขู่ รวมทั้งการถูกดำเนินคดี จำคุกโดยพลการจากการใช้ส่วนที่ไม่เป็นธรรม

ด้วยความเคารพ

อีเมล์	เบอร์โทรศัพท์	ปีเกิด	ชื่อ - สกุล	ลายเซ็น

วันที่เก็บลายเซ็น.....
โดย.....

Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladpao 1, Jompol, Chatuchak, Bangkok10900
Tel: +66 02 513-8745,+66 02 5138754 E-mail:info@amnesty.or.th
www.amnesty.or.th Facebook: AmnestyThailand

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND

GIVE UP TOMORROW
อย่าเพิ่งยอมแพ้จนกว่าจะถึงพรุ่งนี้

สุพรรณ ทำนา

พรุ่งนี้ไม่เคยมาถึง–คือความจริงที่ต้องยอมรับ แต่ในทางกลับกัน, พรุ่งนี้นั่นแหละที่หล่อเลี้ยงชีวิตให้ยืนยาวและเปี่ยมด้วยความหวัง

ปาโก้ชายวัยกลางคนที่ถูกจับยัดเข้าคุกตั้งแต่อายุ 19 ปี ด้วยข้อหาฆ่าและข่มขืน มักจะปลอบโยนตนเองและเพื่อนพ้องอีก 6 คนที่ร่วมชะตากรรมเดียวกันว่า... **หากคิดจะยอมแพ้ ต้องรอให้ถึงพรุ่งนี้เสียก่อน และเมื่อถึงพรุ่งนี้ก็เลื่อนออกไปอีกเป็นพรุ่งนี้ค่อยยอมแพ้**

หากคิดเช่นนี้ย่อมไม่มีพื้นที่เหลือให้กับความพ่ายแพ้ในจิตใจ

ย้อนกลับไปที่ต้นเหตุของการถูกโยนเข้าห้องขัง
ปี 2540 เกิดเหตุสะเทือนขวัญ สาวสองพี่น้องตระกูลชองหายตัวไป โดยค้นพบหนึ่งศพถูกโยนลงไปในหน้าผาสูงชัน และมีร่องรอยการถูกข่มขืนก่อนถูกโยน นั่นเท่ากับว่าก่อนถูกโยนเธอยังไม่ตาย

ชาวเมืองเซบู จึงก่นด่าสาปแช่งฆาตกรกันอึงคะนึง และเรียกร้องให้ตำรวจลากตัวคนทำผิดมาลงโทษด้วยการฆ่าให้ตกไปตามกัน แน่นอนว่าตำรวจทำงานกันอย่างแข็งขัน นอกจากเป็นคดีสะเทือนขวัญแล้ว ทั้งสองคือลูกสาวตระกูล “ชอง“ ยังมีความใกล้ชิดกับประธานาธิบดีของฟิลิปปินส์ขณะนั้นอีกด้วย ดังนั้นการเร่งหาคนผิดจึงดำเนินไปอย่างเร่งด่วน

จากความเร่งรีบเพื่อปิดคดี บวกกับความเกเรอันเป็นทุนเดิมของปาโก้เขาจึงถูกรวบตัวพร้อมผู้ต้องหาอีก 6 คน ถึงแม้มีพยานมากกว่า 30 ปาก พร้อมยืนยันหลักฐานที่อยู่ว่าวันเกิดเหตุเขาเข้าเรียนและอยู่ในงานสังสรรค์กับเพื่อนๆ ในกรุงมะนิลา ซึ่งหากจากเกาะเซบูนับร้อยกิโลเมตรไม่สามารถเดินทางไปกลับแบบวันต่อวันได้ โดยข้อเท็จจริงนี้มีทั้งเพื่อนที่โรงเรียนและครูต่างเป็นพยานยืนยันได้อย่างดี ทว่าระหว่างการไต่สวนในชั้นศาล พยานเหล่านี้กลายเป็นผู้ถูกลืม แน่นอนว่าเมื่อไม่มีหลักฐานยืนยันความบริสุทธิ์ในชั้นศาลได้ ปาโก้และผู้ต้องหาคนอื่น ๆ จึงยากที่จะรอดพ้นจากข้อกล่าวหา

ศาลชั้นต้นตัดสินให้ปาโก้และผู้ต้องหาทั้งหกคนจำคุกตลอดชีวิต ขณะที่ศาลสูงสุดชี้ขาดให้ประหารชีวิต!

การประหารชีวิตผู้ทำผิดนั้น นอกจากจะไม่สามารถคืนชีวิตของผู้ตายให้ฟื้นคืนกลับมาแล้ว ยังถือเป็นการฆาตกรรมอีกรูปแบบหนึ่ง ยิ่งกับผู้บริสุทธิ์ด้วยแล้ว การประหารชีวิตนั้นถือเป็นการย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์อย่างย่อยยับเลยทีเดียว

“ถ้ารู้ว่าลูกจะไม่ได้รับความยุติธรรม ฉันจะให้เขาไปจากประเทศนี้เสียดีกว่า แม้จะเป็นผู้ร้ายหนีคดีที่ไม่มีโอกาสกลับมาฟิลิปปินส์อีกและต้องหลบๆ ซ่อนๆ มันก็ยังดีกว่าให้เขาอยู่ที่นี่

“ฉันถึงได้ถามตัวเองตลอดว่า ฉันเป็นแม่ที่ไม่ดีหรือเปล่า ฉันถามตัวเองอยู่บ่อยๆ ฉันอยากเป็นแม่ที่ดี แต่ฉันเข้มงวดมาก ฉันทำตามกฎหมายทุกอย่าง... นั่นคือสิ่งที่ฉันรู้สึกเสียใจที่สุด“ นี่คือความในใจของผู้เป็นแม่ของปาโก้แม่ที่ยอมทำทุกอย่างตามกฎหมาย ทว่าความสลับซับซ้อนอันเต็มไปด้วยเบื้องหลังสารพัดสารพันกลับทำให้พลเมืองที่ซื่อสัตย์ได้รับโทษทัณฑ์อย่างปราศจากความยุติธรรม

หลายฝ่ายจึงมีความสงสัยและคำถามมากมายเกี่ยวกับความยุติธรรมในสังคมฟิลิปปินส์ ขนาดปาโก้ซึ่งถือว่ามีโอกาสและพื้นที่ในสังคมมากพอสำหรับการเรียกร้องสิทธิต่างๆ เขายังโดนย่ำยีได้ถึงเพียงนี้ แล้วพลเมืองคนอื่นๆ อีกจำนวนมากล่ะ พวกเขาจะตกอยู่ในสถานการณ์ที่เลวร้ายขนาดไหน?

ด้วยความเป็นลูกครึ่งฟิลิปปินส์-สเปน พี่สาวและญาติๆ จึงขอความช่วยเหลือจากสเปนให้ปาโก้หลุดจากโทษที่เขาไม่ได้ก่อ ซึ่งก็น่าปลาบปลื้มที่สเปนช่วยปาโก้อย่างเต็มที่.. ถึงขนาดนายกรัฐมนตรีเดินทางไปเยือนฟิลิปปินส์และได้คุยกับเรื่องนี้กับประธานาธิบดีอาโรโย การพบปะครั้งนั้นทำให้ประธานาธิบดียกเลิกโทษประหารชีวิตในฟิลิปปินส์!

ไม่ใช่แค่ปาโก้เท่านั้นที่รอดพ้นจากการถูกฆาตกรรมในนามของโทษประหารชีวิต แต่คนอื่นๆ ทั้งที่บริสุทธิ์และทำผิดจริงต่างก็ไม่มีใครต้องรับโทษประหารชีวิตอีกต่อไป

สำหรับปาโก้นั้นเขาต้องรับโทษจำคุกตลอดชีวิต นั่นเพราะคำตัดสินของศาลสูงสุดย่อมเปลี่ยนแปลงไม่ได้ แต่สิ่งที่ทำได้ก็คือ การโอนย้ายนักโทษจากฟิลิปปินส์ไปยังสเปน แน่นอนว่าเขายังอยู่ในสถานะนักโทษ ยังใช้ชีวิตในคุก โดยเปลี่ยนจากคุกในฟิลิปปินส์เป็นคุกสเปนแทน ที่สเปนปาโก้อาจจะมีโอกาสออกไปใช้ชีวิตนอกคุกได้บ้าง ซึ่งเขาก็กำลังรอโอกาสนั้นอยู่ แต่เหนือสิ่งอื่นใด...ปาโก้อยากหันหลังให้กับการจองจำเต็มทน เพราะเขาคือผู้บริสุทธิ์ และการถูกย้ายมาสเปนเขาก็มีความหวังเช่นนั้น หวังว่าสเปนจะคืนอิสรภาพให้ แม้จะเป็นบ้านพ่อก็จริง แต่แม่ พี่สาว และครอบครัวก็ไม่ได้มาเยี่ยมเขาบ่อยๆ เหมือนยังอยู่ในคุกที่ฟิลิปปินส์ ถูกต้อง, ความเหงาย่อมเล่นงานเขาจนแทบสิ้นเรี่ยวแรง “หากผมยังต้องติดคุกตลอดชีวิตที่สเปน การถูกประหารที่ฟิลิปปินส์จะยังดีเสียกว่า“ ปาโก้เอื้อนเอ่ยความในใจ

ในฐานะผู้บริสุทธิ์ที่ถูกจองจำ การปลุกเร้าให้กำลังใจตนเองว่าเราจะไม่ยอมแพ้จนกว่าจะถึงพรุ่งนี้คือการหล่อเลี้ยงชีวิตให้ดำเนินต่อไป

ในฐานะนักโทษที่ถูกโยนเข้าคุกนาน 16 ปี แม้มีความจริงพร้อมพยานบุคคลนับสิบปรากฏว่าเขาคือผู้บริสุทธิ์ ความปรารถนาสูงสุดก็คืออิสรภาพ!

Give Up Tomorrow ฉายครั้งแรกในเมืองไทย เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2556 ณ โรงภาพยนตร์ลิโด สยามสแควร์

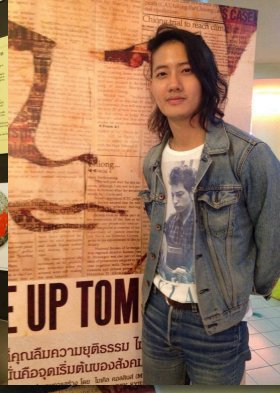

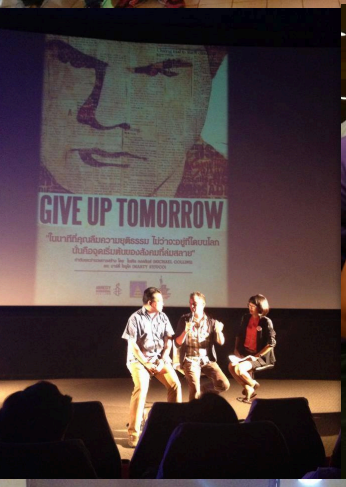

SNAPSHOTS

FREEDOM 21

FREEDOM

HUMAN RIGHTS IS A WAY OF LIFE

The magazine from Amnesty International Thailand
FOR PEOPLE PASSIONATE ABOUT HUMAN RIGHTS I VOLUME 4 ISSUE 3/2013

INSIDE THIS FREEDOM

- WHAT ARE HUMAN RIGHTS?
- WRITE FOR RIGHTS, GREETINGS CARD AND LETTER-WRITING MARATHON 2013
- UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS (UDHR)
- DUTIES OF THE STATE: RESPECT PROTECT FULFILL
- ARE YOU AT RISK OF FORCE EVICTION?
- ECONOMIC, SOCIAL AND CULTURAL RIGHTS
- CIVIL AND POLITICAL RIGHTS!
- A NEW ROUT TO JUSTICE
- FILM TACKLES REPUTED MISCARRIAGE OF JUSTICE 'GIVE UP TOMORROW' BY KONG RITHDEE

WHAT ARE HUMAN RIGHTS?

Human rights are a concept derived from beliefs, philosophy, religious creeds, ethical and moral codes and cultures. They are based on the belief that all humans are born with the intrinsic right to life as all religions prohibit the killing of human beings. In addition, the concept has been influenced by Western culture and beliefs about the natural rights accorded to any human being. It is justifiable for a human being to try to protect one's life or to have freedom to think and believe. And despite our differences, all human beings are equally entitled to human dignity.

After World War II, the concept of human rights has become widely accepted and acknowledged around the world. The international community recognized the atrocities committed in the name of war and genocide and other deprivations against women, children and older persons by their fellow human beings. As a result of the war, international human rights law started to evolve, set forth in principles, agreements, systems and mechanisms to promote human rights. These have been universally accepted as a means for the protection of human rights of all people in the world. The idea of equal rights and dignity among all human beings is now well enshrined in various international human rights principles and laws as well as domestic laws including the constitutions of various countries which prescribe human rights.

"Every religion emphasizes human improvement, love, respect for others, sharing other people's suffering. On these lines every religion had more or less the same viewpoint and the same goal."

.....The Dalai Lama

VERSIONS OF THE GOLDEN RULE FROM DIFFERENT WISDOM TRADITIONS:

Buddhism
Hurt not others with that which pains yourself.
.....Udanavarga 5.18.

Christianity
Always treat others as you would like them to treat you.
.....Matthew 7:12.

Confucianism
Do not unto others what you would not they should do unto you.
.....Analects 15.23.

Hinduism
This is the sum of duty: Do nothing to others which if done to you, would cause you pain.
.....Mahabharata 5.15.17

Islam
No one of you is a believer until he loves for his brother what he loves for himself.
.....Traditions.

Jainism
In happiness and suffering, in joy and grief, we should regard all creatures as we regard our own self, and therefore should refrain from inflicting upon others such injury as would appear undesirable to us if inflicted upon ourselves.
.....Yogashastra 2.20.

Judaism
What is hurtful to yourself do not to your fellow man. That is the whole of the Torah and the remainder is but commentary. Go learn it.
.....Talmud.

Sikhism
As you deem yourself so deem others. Then you will become a partner in partner to Heaven.
.....Kabir.

Taoism
Regard your neighbor's loss as your own loss. T'ai shang kan ying p'ien.

UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS (UDHR)

On 10 December 1948, the UN General Assembly and its member states adopted and put into force the Universal Declaration of Human Rights (UDHR) as a major instrument to uphold human rights in the international arena. Though not recognized as an international treaty, the UDHR is regarded as one of the most important international human rights customary laws and countries feel obliged to respect the human rights principles set forth in the Declaration. The Declaration is also an important premise on which other international human rights treaties and laws have been developed, including the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) and International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights (ICESCR). In addition, the Declaration inspired the drafting of human rights principles in the constitution and domestic law in many countries.

The human rights referred to in the UDHR can be divided into two major aspects: (1) civil and political rights, which include the right to life, personal freedom and security, freedom from slavery and torture, equality before the law, the right to political participation, the right to freedom of thought, religion and expression etc., and (2) economic, social and cultural rights which include the right to work, the right to education, the right to food, the right to access to public health services etc.

FREEDOM is Amnesty International Thailand's magazine for human rights activists everywhere.

PAST IT ON When you've finished with your copy of **FREEDOM,** please pass it on to someone else so they can learn about Amnesty International and the vital work we do.

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND
90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd.,
Jomphol, Chatuchak, Bangkok 10900
Tel: 02 513 8745

EDITOR IN CHIEF
Parinya Boonridrerthaikul

EXECUTIVE EDITOR
Sineenart Muangnoo

EDITOR
Naowarat Suasa-ard
Nawaphon Suphawitkul
Sutharee Wanasiri
Pakamas Kamcham

DESIGN:
Trin Khumsap
khumsap@mac.com

FREEDOM VOLUNTEERS
Wararat Watanaprasit

THANKS
- AIHR
- MANUAL ON HUMAN RIGHTS EDUCATION WITH YOUNG PEOPLE – COUNCIL OF EUROPE
- Human Rights for Human Dignity, Amnesty International Thailand
- International Covenant on Civil and Political Rights, Amnesty International Thailand
- WIRE October/November 2009
- WIRE May/June 2013

LET US KNOW YOUR THOUGHTS
- Have you acted based on the information in this magazine?
- Have you shared this magazine's information with anyone?
- Do you have photos or articles that you would like to share with other members?
- What would you like to see more of in future issues?

Growth Mobilization Coordinator
Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladprao 1, Ladprao Rd.,
Jomphol, Chatuchak, Bangkok 10900

EMAIL membership@amnesty.or.th
WEBSITE www.amnesty.or.th

FACEBOOK / TWITTER/ YOUTUBE:
AmnestyThailand

UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS – UDHR

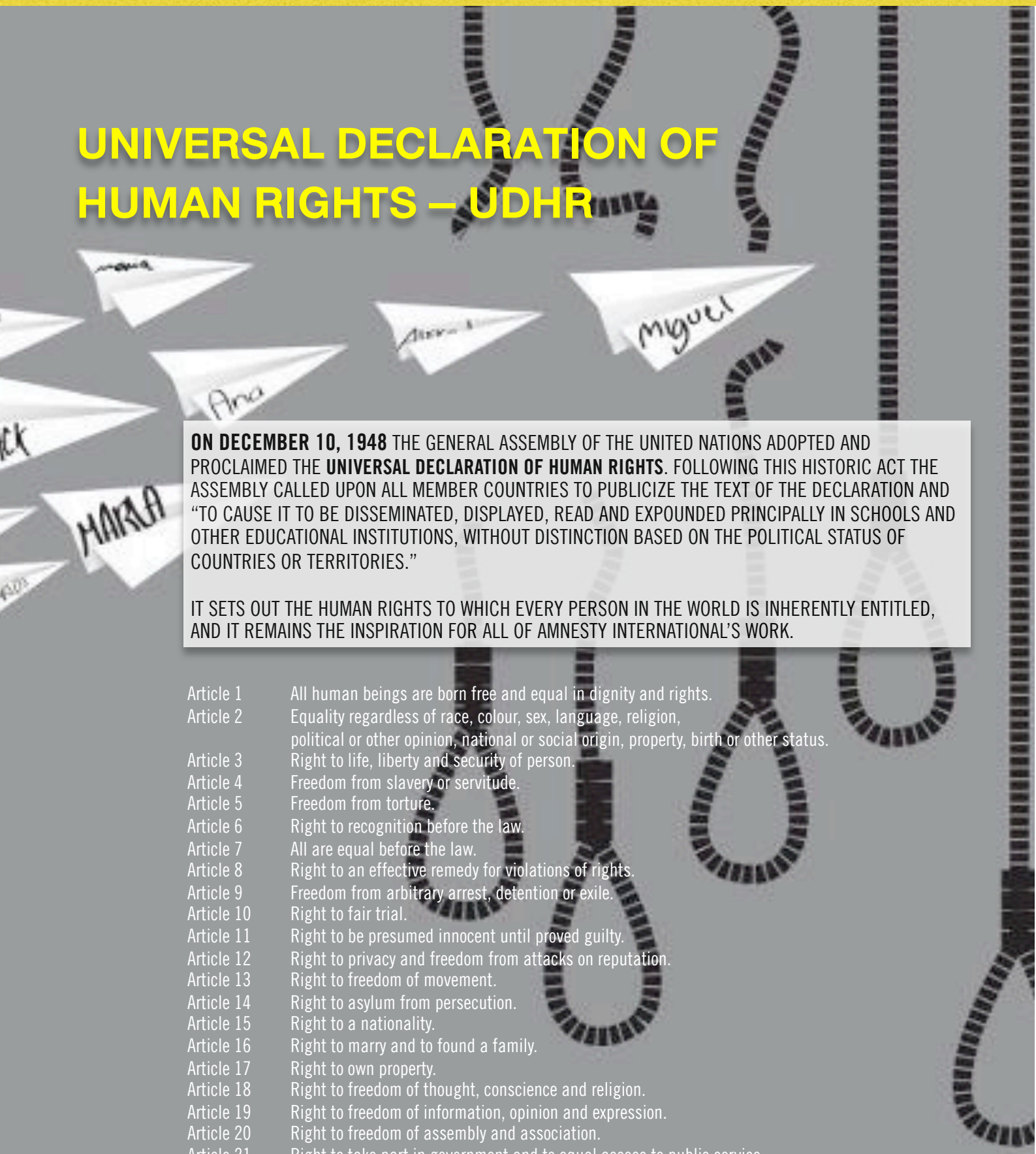

ON DECEMBER 10, 1948 THE GENERAL ASSEMBLY OF THE UNITED NATIONS ADOPTED AND PROCLAIMED THE **UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS**. FOLLOWING THIS HISTORIC ACT THE ASSEMBLY CALLED UPON ALL MEMBER COUNTRIES TO PUBLICIZE THE TEXT OF THE DECLARATION AND "TO CAUSE IT TO BE DISSEMINATED, DISPLAYED, READ AND EXPOUNDED PRINCIPALLY IN SCHOOLS AND OTHER EDUCATIONAL INSTITUTIONS, WITHOUT DISTINCTION BASED ON THE POLITICAL STATUS OF COUNTRIES OR TERRITORIES."

IT SETS OUT THE HUMAN RIGHTS TO WHICH EVERY PERSON IN THE WORLD IS INHERENTLY ENTITLED, AND IT REMAINS THE INSPIRATION FOR ALL OF AMNESTY INTERNATIONAL'S WORK.

Article 1	All human beings are born free and equal in dignity and rights.
Article 2	Equality regardless of race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status.
Article 3	Right to life, liberty and security of person.
Article 4	Freedom from slavery or servitude.
Article 5	Freedom from torture.
Article 6	Right to recognition before the law.
Article 7	All are equal before the law.
Article 8	Right to an effective remedy for violations of rights.
Article 9	Freedom from arbitrary arrest, detention or exile.
Article 10	Right to fair trial.
Article 11	Right to be presumed innocent until proved guilty.
Article 12	Right to privacy and freedom from attacks on reputation.
Article 13	Right to freedom of movement.
Article 14	Right to asylum from persecution.
Article 15	Right to a nationality.
Article 16	Right to marry and to found a family.
Article 17	Right to own property.
Article 18	Right to freedom of thought, conscience and religion.
Article 19	Right to freedom of information, opinion and expression.
Article 20	Right to freedom of assembly and association.
Article 21	Right to take part in government and to equal access to public service.
Article 22	Right to social security.
Article 23	Right to work, to equal play, to protection against unemployment and to form and join trade unions.
Article 24	Right to rest and leisure.
Article 25	Right to an adequate standard of living, including food, clothing, housing, medical care and social services.
Article 26	Right to education.
Article 27	Right to participate in and enjoy culture, are and science.
Article 28	Right to a social and international order where the rights set forth in this Declaration can be fully realized.
Article 29	Everyone has duties to the community.
Article 30	Protection from destruction of any rights and freedoms set forth in the Declaration.

UNIQUE ASPECTS OF THE HUMAN RIGHTS PRESCRIBED IN THE UDHR INCLUDE;

1. They are **inherent** to all human beings. It is believed that every human being is born with human rights and such rights shall not be subject to buying, selling or inheritance.

2. Rights are **universa**l. Rights are accorded to all human beings regardless of their race, gender, religion, or social or political background. Everyone is born free and is equal in one's rights and dignity.

3. Such rights cannot be denied and are **inalienable**. No one can be deprived of her/his human rights. Though a nation's laws may fail to recognize human rights and rights violation may be perpetrated in the country, its people are still entitled to human rights.

4. Rights are **indivisible**. The human rights recognized in UDHR are composed of two major categories: civil and political rights; and economic, social and cultural rights. Both categories of rights are indivisible. Both have to be respected, protected and fullfilled to ensure that every human being is able to live with dignity

In addition, the UDHR spells out major guiding principles including the principle of equality and the principle of **non-discrimination**. In other words, everyone is entitled to the same rights and freedoms regardless of race, colour, sex, language, religion, political or other opinion, national or social origin, property, birth or other status.

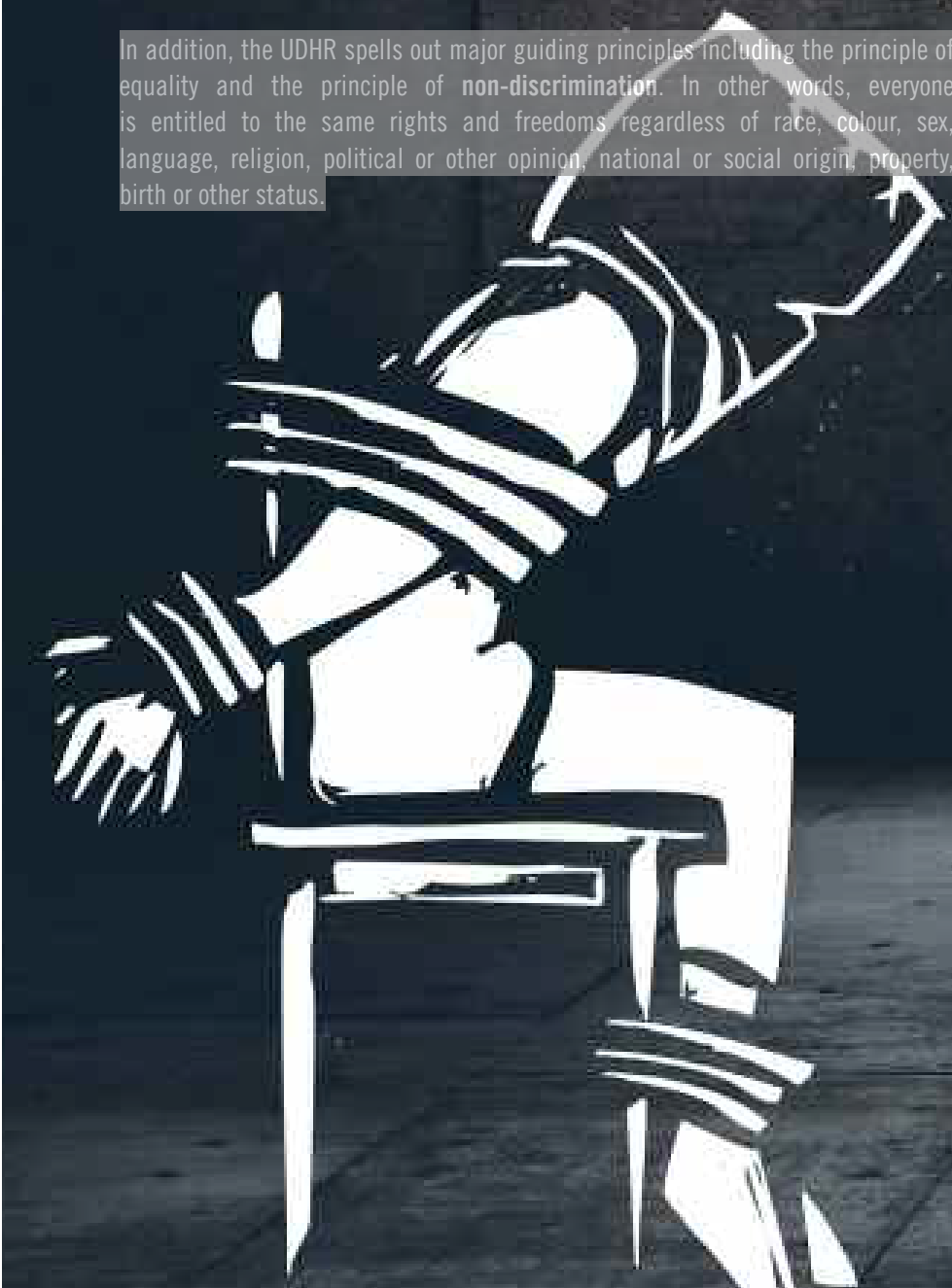

DUTIES OF THE STATE TO REALIZE THE PRINCIPLES OF HUMAN RIGHTS

In order to realize the principles of human rights, someone must bear the duty of respecting, protecting and fulfilling rights and the major duty bearers are states. Therefore, rights holders are able to demand that the state respect, protect, and fulfill their rights; at the same time, each rights holder is obliged to not violate the rights of others.

RESPECT implies that all laws, policies or initiatives of the state and their enforcement by governmental officials shall not give rise to human rights violations, directly or indirectly. For example, the state shall not pass a law that restricts the right to freedom of religion, and shall not implement any policy which commercializes basic services, including public health and education, as a result of which access to such services is impeded for low income or vulnerable groups in society.

PROTECT implies that the state shall develop laws, policies or measures to prevent any group or individual from violating the human rights of others. For example, measures should ensure employers' compliance with labour laws, laws and mechanisms should be developed to protect women and children against domestic or other violence.

FULFILL implies that the state shall pass laws or implement policies to ensure the realization of every human right. For example, the state shall develop policies and set aside funds to ensure that everyone receives free basic education.

THE INTERNATIONAL COVENANT ON CIVIL AND POLITICAL RIGHTS – ICCPR
(UNOFFICIAL SUMMARY)

This Covenant was adopted by the United Nations General Assembly on 16 December 1966 and entered into force on 23 March 1976. By the end of 2001, the Covenant had been ratified by 147 states.

The Covenant elaborates further the civil and political rights and freedoms listed in the Universal Declaration of Human Rights.

Under Article 1 of the Covenant, the states commit themselves to promote the right to self-determination and to respect that right. It also recognizes the rights of peoples to freely own, trade and dispose of their natural wealth and resources.

AMONG THE RIGHTS OF INDIVIDUALS GUARANTEED BY THE COVENANT ARE:

Article 2 The right to legal recourse when their rights have been violated, even if the violator was acting in an official capacity.

Article 3 The right to equality between men and women in the enjoyment of their civil and political rights.

Article 6 The right to life and survival.

Article 7 The freedom from inhuman or degrading treatment or punishment.

Article 8 The freedom from slavery and servitude.

Article 9 The right to liberty and security of the person and freedom from arbitrary arrest or detention.

Article 11 The freedom from prison due to debt.

Article 12 The right to liberty and freedom of movement

Article 14 The right to equality before the law; the right to be presumed innocent until proven guilty and to have a fair and public hearing by an impartial tribunal.

Article 16 The right to be recognized as a person before the law.

Article 17 The right privacy and its protection by the law.

Article 18 The freedom of thought, conscience and religion.

Article 19 The freedom of opinion and expression.
Article 20 Prohibition of propaganda advocating war or national, racial or religious hatred.

Article 21 The right to peaceful assembly.

Article 22 The right to freedom of association.

Article 23 The right to marry and found a family

Article 24 The rights for children (status as minors, nationality, registration and name).

Article 25 The right to participate in the conduct of public affairs, to vote and to be elected and access to public service.

Article 26 The right to equality before the law and equal protection

Article 27 The right, for members of religious, ethnic or linguistic minorities, to enjoy their culture, practice their religion and use their language.

The Covenant is legally binding; the Human Rights Committee established under Article 28, monitors its implementation.

INTERNATIONAL COVENANT ON ECONOMIC, SOCIAL AND CULTURAL RIGHTS - ICESCR

(UNOFFICIAL SUMMARY)

Cultural Rights (1966), together with the Universal Declaration of Human Rights (1948) and the International Covenant on Civil and Political Rights (1966), make up the International Bill of Human Rights. In accordance with the Universal Declaration, the Covenants Recognize that *"... the ideal of free human beings enjoying civil and political freedom and freedom from fear and want can be achieved only if conditions are created whereby everyone may enjoy his civil and political rights, as well as his economic, social and cultural rights."*

Article 1 All peoples have the right of self- determination, including the right to determine their political status and freely pursue their economic, social and cultural development.
Article 2 Each State Party undertakes to take steps to the maximum of its available resources to achieve progressively the full realization of the rights in this treaty. Everyone is entitled to the same rights without discrimination of any kind.
Article 3 The States undertake to ensure the equal right of men and women to the enjoyment of all rights in this treaty.
Article 4 Limitations may be placed on these rights only if compatible with the nature of these rights and solely for the purpose of promoting the general welfare in a democratic society.
Article 5 No person, group or government has the right to destroy any of these rights.
Article 6 Everyone has the right to work, including the right to gain one's living at work that is freely chosen and accepted.
Article 7 Everyone has the right to just conditions of work; fair wages ensuring a decent living for himself and his family; equal pay for equal work; safe and healthy working conditions; equal opportunity for everyone to be promoted; rest and leisure.
Article 8 Everyone has the right to form and join trade unions, the right to strike.
Article 9 Everyone has the right to social security, including social insurance.
Article 10 Protection and assistance should be accorded to the family. Marriage must be entered into with the free consent of both spouses. Special protection should be provided to mothers. Special measures should be taken on behalf of children, without discrimination. Children and youth should be protected from economic exploitation. Their employment in dangerous or harmful work should be prohibited. There should be age limits below which child labor should be prohibited.
Article 11 Everyone has the right to an adequate standard of living for himself and his family, including adequate food, clothing and housing. Everyone has the right to be free from hunger.
Article 12 Everyone has the right to the enjoyment of the highest attainable standard of physical and mental health.
Article 13 Everyone has the right to education. Primary education should be compulsory and free to all.
Article 14 Those States where compulsory, free primary education is not available to all should work out a plan to provide such education.
Article 15 Everyone has the right to take part in cultural life; enjoy the benefits of scientific progress.

A NEW ROUTE TO INTERNATIONAL JUSTICE OPENS ON 5 MAY 2013. THANKS TO ACTIVISTS, NGOS, LOBBY GROUPS AND GOVERNMENT OFFICIALS, THE IMPRESSIVELY TITLED OPTIONAL PROTOCOL TO THE INTERNATIONAL COVENANT ON ECONOMIC, SOCIAL AND CULTURAL RIGHTS (OP) IS NOW A REALITY. IT COULD HELP BRING ABOUT REAL, LASTING CHANGES IN PEOPLE'S LIVES, ESPECIALLY THOSE LIVING IN POVERTY.

BUT WHAT DOES IT COVER, HOW WILL IT WORK, AND WHO WILL IT HELP? PLAY OUR GAME TO FIND OUT.

CUT OUT THE DICE AND CHARACTERS OR USE YOUR OWN

- ROLL THE DICE TO SEE WHO STARTS
- TAKE TURNS MOVING YOUR CHARACTERS ALONG THE INSTRUCTIONS WHEN YOU LAND ON SQUARE
- THE FIRST PLAYER TO REACH THE UN WINS!

- CUT OUT AND CREATE YOUR OWN DICE

- START

The Protocol holds governments accountable when they deny people's rights
MOVE FORWARD 2 SPACES

You campaign for your country to join the OP
MOVE FORWARD 3 SPACES

Your government allows a company to pollute local water sources
MOVE BACK 1 SPACE

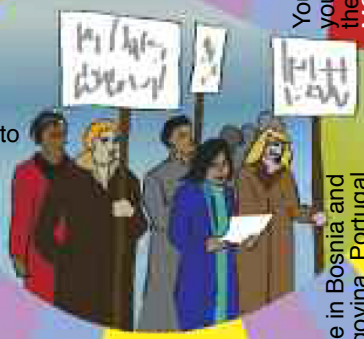

You live in Bosnia and Herzegovina, Portugal, Slovenia or Spain, so you can use the Protocol
MOVE FORWARD 2 SPACES

You lobby the authorities to end segregated classes in schools
MOVE FORWARD 2 SPACES

Your community demands piped clean water
MOVE FORWARD 2 SPACES

The Protocol gives people living in poverty a new tool to demand their rights
MOVE FORWARD 2 SPACES

If you live in a country in Africa, you can't use this new route to justice
MOVE BACK 2 SPACES

You campaign for your country to join the OP
MOVE FORWARD 3 SPACES

You campaign for your country to join the OP
MOVE FORWARD 3 SPACES

- You live in one of the 10 countries that have joined the Protocol
- MOVE FORWARD 2 SPACES

- You've been illegally evicted and you live in a country that's joined the Protocol, which can help you get justice
- MOVE FORWARD 1 SPACE

You live in Sweden, the USA, Indonesia, India or Kenya so you can't use the Protocol
MOVE BACK 2 SPACES

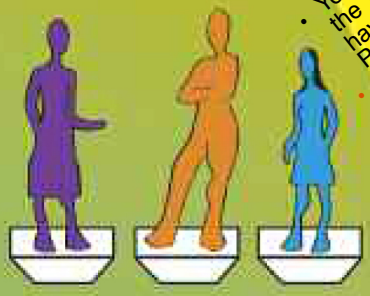

CUT OUT THESE CHARACTERS TO PLAY

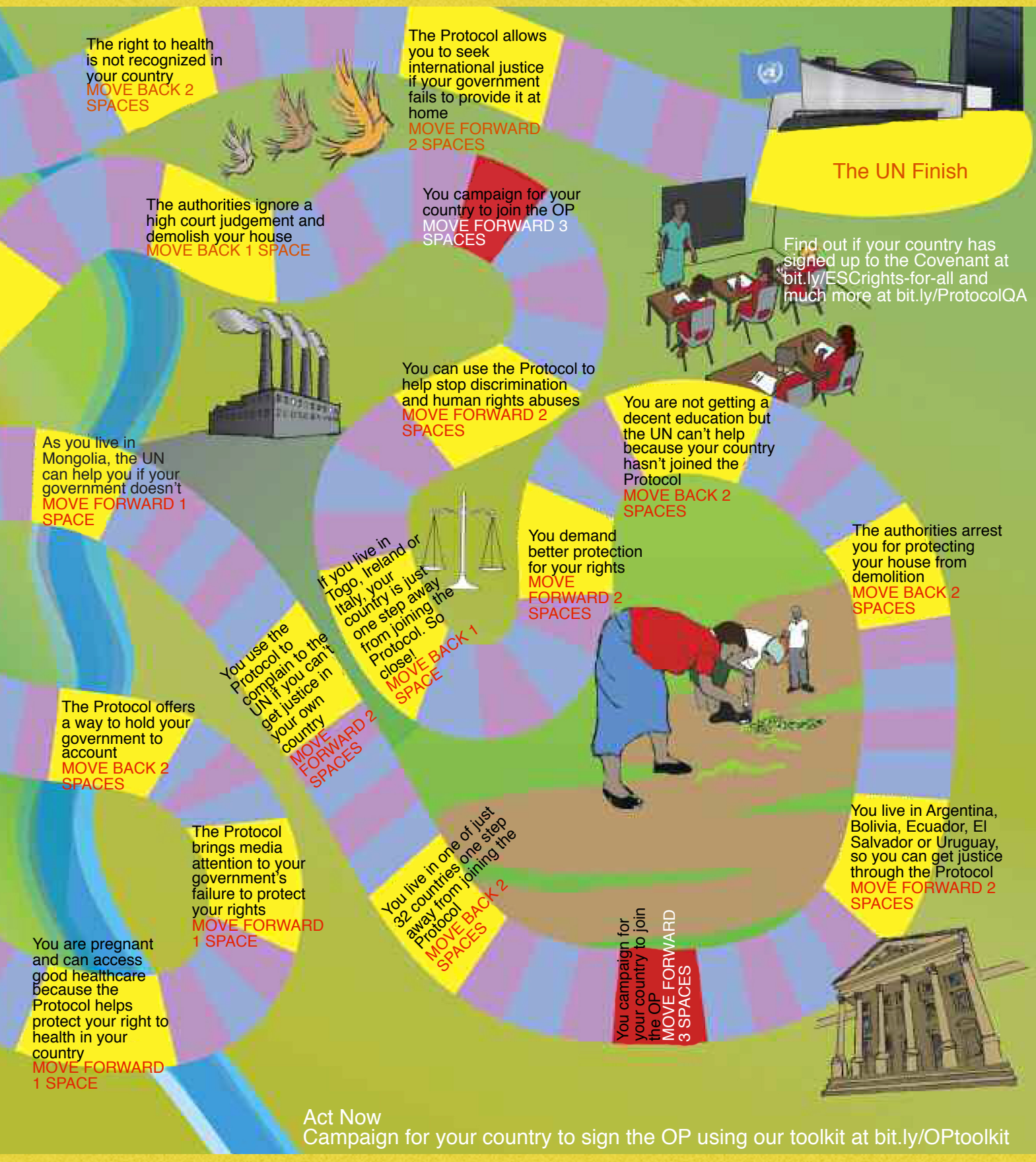

A NEW ROUTE TO JUSTICE

ARE YOU AT RISK OF FORCE EVICTION?

IT'S YOUR HOME. KNOW YOUR RIGHTS.
WHETHER YOU RENT, OWN, OCCUPY OR LEASE YOUR HOME OR THE LAND IT IS BUILT ON, YOU CANNOT BE EVICTED FROM YOUR HOME UNLESS CERTAIN PROCEDURES ARE FOLLOWED AND SAFEGUARDS PUT IN PLACE.

BEFORE ANY EVICTION, THE AUTHORITIES SHOULD:
TELLY YOU about the eviction and what your home, or land, will be used for.
CONSULT YOU about alternatives to eviction and consider all options you put forward.
GIVE YOU adequate notice when the eviction will take place – in writing, or in a way that is easy to understand.
ALLOW YOU enough time to list any possessions or wages you will lose due to the eviction and compensate you.
GIVE YOU opportunities to challenge the eviction in court, tell you about legal remedies and provide legal aid if you need it.
MAKE SURE that you are not left homeless or at risk of other human rights violations.
CONSULT YOU on the areas and the house you might be moved to.
PROVIDE YOU with adequate alternative housing if you cannot afford it otherwise, and documents confirming you can live there.
MAKE SURE YOU can afford to live in the place you are moved to, have access to essential services, and are able to travel to or carry out your work.
MAKE SURE YOU are not moved to polluted areas or anywhere that poses a health risk.

IF AN EVICTION TAKES PLACE, THE AUTHORITIES SHOULD:
GIVE YOU time to move your possessions and salvage building materials.
MAKE SURE government officials are present, identify themselves and can show you a formal eviction authorization.
MAKE SURE the eviction is not carried out at night, during holidays or in bad weather, unless you agree.
MAKE SURE that the eviction is carried out safely, without unnecessary or unreasonable force by police or other officials, and respecting people's dignity.

REMEMBER, YOU MAY ONLY BE EVICTED ONCE ALL OTHER OPTIONS HAVE BEEN EXPLORED. IF THE STEPS ABOVE HAVE NOT BEEN FOLLOWED, THE EVICTION IS A FORCED EVICTION AND IS ILLEGAL UNDER INTERNATIONAL LAW.

WHOEVER YOU ARE,
WHEREVER YOU LIVE,
HOUSING IS YOUR HUMAN RIGHT!

WE HAVE HUMAN RIGHTS, KNOW YOUR RIGHTS, RESPECT OTHERS,USING YOUR RIGHTS TO PROTECT OTHERS, RIGHT IN ACTION—NOW FOR ACTION!

WRITE A LETTER – CHANGE A LIFE - WRITE FOR RIGHTS WEEK, 6-16 DECEMBER 2013

Every December, hundreds of thousands of people around the world write to someone they've never met. They send these letters in solidarity to people whose human rights have been abused. They write directly to governments too.

A single letter to the authorities might be brushed aside. But thousands of letters all calling for human rights change are harder to ignore. We know from over 5 decades of campaigning that writing letters does change lives.

People in at least 77 countries joined Write for Rights last year. They took a record-breaking 1.9 million actions, including sending letters, tweets, signatures and SMS messages, from Iceland to India, Thailand to Taiwan.

Here are some of the messages we and other supporters receive from individuals we're campaigning for:

"Love flows across the world, and friends from all over the world have brought me incredible strength. Words cannot express the gratitude I have towards everyone. Thank you!" – Chiou Ho-shun, tortured to confess and on death row in Taiwan

"We as a people thank all those who have nursed this initiative. We are sure that this struggle on our behalf will yield fruit gradually. We are hopeful for the best. We are encouraged. In fact, it is this kind of support that is helping us live on." – Chief Baribor Koottee of the Bodo community in Nigeria, which was devastated by an oil spill in 2008

Join others all around the world this year. Take action – write a letter and show your support on human rights by

Follow or take part in our campaigns at www.amnesty.or.th and www.facebook.com/AmnestyThailand
Tweet #write4rights
Tweet #write4rights

Turn over to next pages to read the individual's stories and sign petition to make a difference, to change a life. Ask people from your community, school, workplaces, clubs to write letters or sign petition with you, collect signature and send it back to us at:
Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladpao 1 Jompol Chatuchak Bangkok 10900 Thailand
Noting **"Letter Writing Marathon"** on the envelope

KEEP UP THE PRESSURE ON MYANMAR FOR DR.TUN

The political situation in Myanmar has become quite fluid in recent years. Since March 2011, over 28,000 prisoners have been released in amnesties. These included hundreds of prisoners of conscience, but many others have been arrested or continue to be detained for exercising their rights to freedom of expression, peaceful assembly and association.

Amnesty activists can play a major role in keeping the pressure on Myanmar's government to stop such abuses. In our 2010 Letter Writing Marathon, members in 33 countries took more than 45,000 actions calling for peaceful political activist Su Su Nway's release, which has led her to be included in the next prisoner amnesty. Our campaigners are certain that actions from Amnesty's members and supporters are one reason for this outcome.

We are demanding for Dr. Tun Aung's release this year.

He is dedicated to his family as well as promoting tolerance among the ethnic and religious groups in Rakhine state. He often helps smooth intercommunity relations if tensions arose.

On a Friday afternoon in June, the authorities asked Dr Tun Aung to calm a crowd of men outside a mosque in Maungdaw, western Myanmar. The men were angry about the massacre of 10 Muslims one week earlier by a mob of Buddhists who were seeking revenge for the alleged rape and murder of a Buddhist woman.

Dr Tun Aung did his best to restore calm, but didn't succeed. He was arrested several days later and is serving a 17-year prison sentence after being convicted of multiple criminal offences, including inciting a riot. Even though many any witnesses had explained that Dr. Tun Aung was only trying to restore peace without using violence.
Aged 66, he has a tumour on his pituitary gland and needs medical care.

Dr. Tun Aung is a prisoner of conscience.
Dr Tun Aung's case is one of the many cases we have chosen to make visible to a wide audience so that people can help bring about change to Dr. Tun Aung. That way, the government will feel pressured and consider him to be in their next prisoner amnesty – as happened with Su Su Nway.

Dr Tun Aung should be released immediately and unconditionally so that he can return to being a family man, a community leader and a doctor.

We firmly believe that Amnesty members will play a vital role in the negotiation with the Myanmar government to secure his freedom.

Your letter, your signature, can change a life
Sign the petition to call on President Thein Sein, urging him to release Dr Tun Aung immediately and unconditionally.

IMPRISONED FOR TRYING TO HELP
Dr Tun Aung, Myanmar

Write for Rights

Dr Tun Aung, a community leader, doctor and family man, has been sentenced to 17 years imprisonment after an unfair trial. He was arrested following riots which broke out between Rakhine Buddhists and Rohinya Muslims in Maungdaw, western Myanmar in June 2012. Independent eyewitnesses confirm that Dr Tun Aung actively tried to calm the crowd during the rioting and did not play any role in the violence. Dr Tun Aung may have been targeted because he is a Muslim community leader.

Amnesty International considers him to be a prisoner of conscience.

Dr Tun Aung suffers from a pituitary tumor and there are concerns that he may not receiving the medication and medical attention that he needs.

Dear President Thein Sein,
Myanmar

We write out of concern for Dr. Tun Aung, a prisoner of consciences, a doctor and a community leader, who is imprisoned for 17 years, after riots between Rakhine Buddhists and Rohinya Muslims in Maungdaw, western Myanmar broke out in June 2012.

Independent eyewitnesses confirm that Dr Tun Aung actively tried to calm the crowd during the rioting and did not play any role in the violence

Dr Tun Aung suffers from a pituitary tumor and there are concerns that he may not receiving the medication and medical attention that he needs.

We call on you to release Dr Tun Aung immediately and unconditionally.

Yours sincerely,

E-MAIL	PHONE NO.	Y.O.B	NAME	SIGNATURE

Collected on date.....
By.....

Only your name and signature will be presented to the authorities. Please leave your details for campaign and marketing updates.

Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladpao 1, Jompol, Chatuchak, Bangkok10900
Tel: +66 02 513-8745,+66 02 5138754 E-mail:info@amnesty.or.th
www.amnesty.or.th Facebook: AmnestyThailand

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND

TORTURED AT RANDOM IN MEXICO: MIRIAM LÓPEZ

It took time for Miriam Isaura López Vargas to piece together what had happened to her. Miriam López was kidnapped by men in balaclavas and detained for months.

The 30-year-old mother of four had just dropped three of her children off at school in Ensenada, a city in northern Mexico, on 2 February 2011.

“I didn’t know who they were, and when I asked them they put a gun to my head and told me to shut up or they would blow my head off,” she later said.

The men turned out to be soldiers in plain clothes. They took Miriam to a military barracks in a nearby city, Tijuana. She described what came next as the worst seven days of her life.

“They tortured me: they repeatedly put wet cloths over my face and poured water over it so I couldn’t breathe,” she told us. “They gave me electric shocks.”

It took her a long time after the incident until she found the courage to tell her partner that soldiers had also repeatedly raped her.

The soldiers were trying to force Miriam to “confess” to trafficking drugs through a military checkpoint. Miriam maintains her innocence, and that she was simply making her usual journey to visit her mother 45 kilometres away. After a week of torture, Miriam was taken to a detention centre in Mexico City. She spent 80 days there before being charged with drug-related offences and transferred to another prison. She was finally released on 2 September 2011, after her case was thrown out of court because of a lack of evidence.

Miriam is not the only one.

Torture remains the police’s method of choice for investigating crimes across Mexico.
The authorities tend to turn a blind eye, because torture identifies supposed “criminals” and suggests that the police are fighting crime effectively.

Miriam’s testimony will be used to implicate others, not just Miriam. It will fill a gap in the evidence for other cases.

A few years ago, Mexico started combating drug cartels and organized crime, using tens of thousands of soldiers and marines to lead operations. Since then, complaints of torture and ill-treatment by the military and police have increased. Allegations of torture and other ill-treatment alone rose by 500 percent between 2006-2012, according to the National Human Rights Commission. It is also investigating around 2,400 disappearances in which public officials are implicated.

Mexican governments have repeatedly said they will prevent and punish torture. But they have so far failed to fully investigate any allegations, and have brought virtually no one to justice. The authorities, including judges, are also failing in their legal obligation to prevent testimony tainted by torture being used as evidence during trials. By doing this, they are violating the law.

Miriam was examined by National Human Rights Commission staff in 2012. Even though hey confirmed that her account was consistent with having been tortured, officials do not put in any effort to fasten the investigation process.

15 December 2013 will mark two years since Miriam filed her complaint with the Federal Attorney General’s Office for the human rights violations she suffered.

“I try to live normally,” she told us, “but I’m always scared - for me, for my family - that something is going to happen to them”. To protect her family, Miriam has asked us not to publish any images of her.

Please show your support for Miriam, let she know that she is not forgotten and that she is not alone. We are fighting for her justice.

Your letter, your signature, can change a life
Please ‘like’ Miriam’s Facebook page and leave her a solidarity message along with your name and country: bit.ly/miriamlopez
Sign the petition to ask Mexico’s Federal Attorney General to complete a full, prompt and impartial investigation into the torture of Miriam López in 2011, to make the results of the investigation public and bring those responsible to justice.

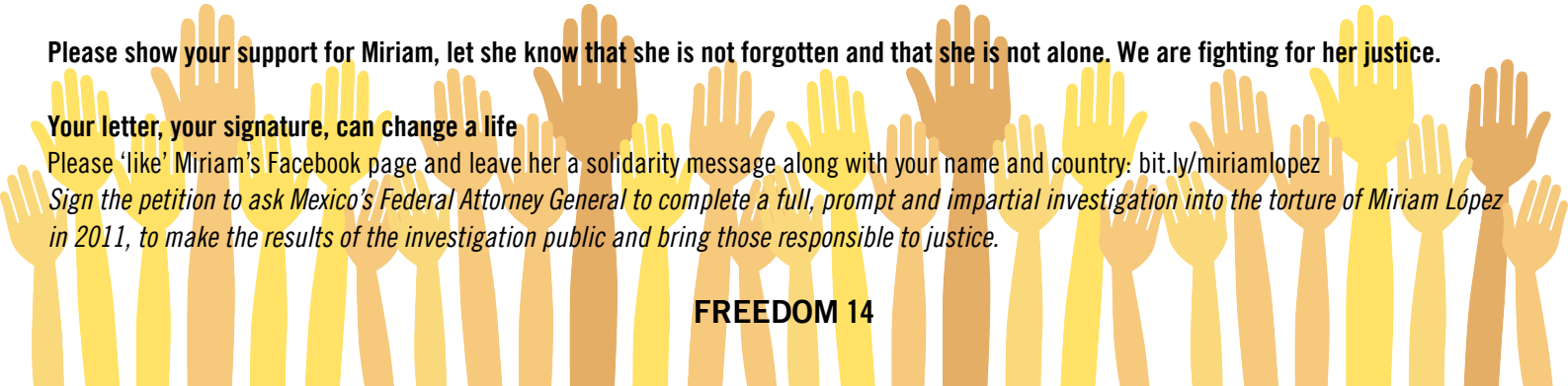

TORTURE SURVIVOR FIGHTING FOR JUSTICE
Miriam Lopez, Mexico

Write for Rights

In February 2011, after dropping off her children at school, housewife Miriam Isaura Lopez Vargas was grabbed by two men wearing balaclavas. She was tied up, blindfolded and driven to a military barracks in the city of Tijuana.
She was raped repeatedly by soldiers, who tortured her until she signed a statement falsely implicating herself in drug offences which she was released without charge seven months later.
Despite the fact the Miriam has identified some of the perpetrators; no one has been brought to justice for the torture she suffered, which included sexual violence.

Your signatures can support her fight for justice.

Dear President Thein Sein,
Myanmar

We write out of concern for Miriam Lopez, housewife, who has suffered from torture in 2011.

After dropping off her children at school, she was grabbed by two men wearing balaclavas and driven to a military barracks in the city of Tijuana.
Miriam was raped repeatedly by soldiers, who tortured her until she signed a statement falsely implicating herself in drug offences which she was released without charge seven months later.

No one has been brought to justice for the torture she suffered, which included sexual violence.

We call on you:
To carry out a full, prompt and impartial investigation into the torture of Miriam López in 2011.
To make the results of the investigation public and bring those responsible to justice.

Yours sincerely

E-MAIL	PHONE NO.	Y.O.B	NAME	SIGNATURE

Collected on date.....
By.....

Only your name and signature will be presented to the authorities. Please leave your details for campaign and marketing updates.

Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladpao 1, Jompol, Chatuchak, Bangkok10900
Tel: +66 02 513-8745,+66 02 5138754 E-mail:info@amnesty.or.th
www.amnesty.or.th Facebook: AmnestyThailand

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND

NEVER FORGET BOPHA!

“All I can think about is my mum,” says Lous Lyhour. “I want her to come out quickly, to come home.”

Yorm Bopha was the lynchpin of her family and a leader of community resistance against forced evictions in central Phnom Penh’s Boeung Kak Lake before her arrest and detention in September 2012 after she has protested for 13 other women activists, who had themselves been imprisoned following a peaceful protest, to be released.

Bopha had been standing up for her community since 2010, joining a largely women-led movement against the mass evictions taking place around Boeung Kak Lake. “Her activism was inspiring,” says Lous Sakhorn, Bopha’s husband. “I supported her and I was proud. Her activism became part of our lives.”

But Sakhorn was keenly aware of the dangers she courted as a result. “I was worried for her. I said: ‘Be careful; don’t put yourself out there too much.’ She said, ‘I want the microphone, to speak, not just merge into the crowds!’ I was worried of course, but I supported her. We all felt hurt that our land had been taken.”

Over 20,000 have been forced to evict since the land was leased to a company for development in 2007. The residents heard about the plans on the television news. They weren’t even consulted or notified about the development plans.

In August 2008, the company began pumping sand into the lake. Homes were destroyed as water from the lake flooded the area. Many families refused to leave and a resistance movement grew. By February 2012, the lake had disappeared under mounds of sand. The authorities harassed and threatened residents, trying to make them accept poor compensation or relocate to a place far from work, with no basic services.

The remaining families kept protesting, demanding their right to keep their homes. Cambodia’s Prime Minister allocated land for more than 900 local families. But some families received no help, and some of those who did receive land titles still don’t actually have their land yet. And so the protests continued, as did the arrests.

In September 2012, she and Sakhorn were arrested, accused of planning an assault on two men suspected of theft, despite no evidence connecting them to the attack. Bopha was sentenced to 3 years in jail. Sakhorn received a suspended sentence. The court required the family to pay heavy compensation to the two men, leaving Sakhorn and Lyhour financially vulnerable. This affected their child’s education. Bopha was the breadwinner of the family. Sakhorn, who suffers from high blood pressure, is too ill to work.

“I feel such injustice for Bopha,” says Sakhorn. “She is a woman who tried to protect her family’s and other’s land – her community. She was thinking about the next generation. We’ve lost faith in our country, and in the law. The law is about the wishes of the powerful people.”

If you don’t help her, Yorm Bopha will not be released until September 2014.
“The people of Boeung Kak Lake never forget Bopha!” says Sakhorn. “They’re marching. They’re submitting petitions to the National Assembly, the City Hall, the government, and different foreign embassies as well as the World Bank.”
“I feel very glad,” says Sakhorn to Amnesty International. “It brings us hope that my wife can be released. It would mean us finding justice for people in Cambodia. It shows us that justice could exist.”

Your letter, your signature, can change a life
Sign the petition call on the Minister of Justice, urging him to release Yorm Bopha immediately and unconditionally and take a photo of yourself holding a sign saying “Free Yorm Bopha” and upload it to bee24light@photos.flickr.com to show your support.

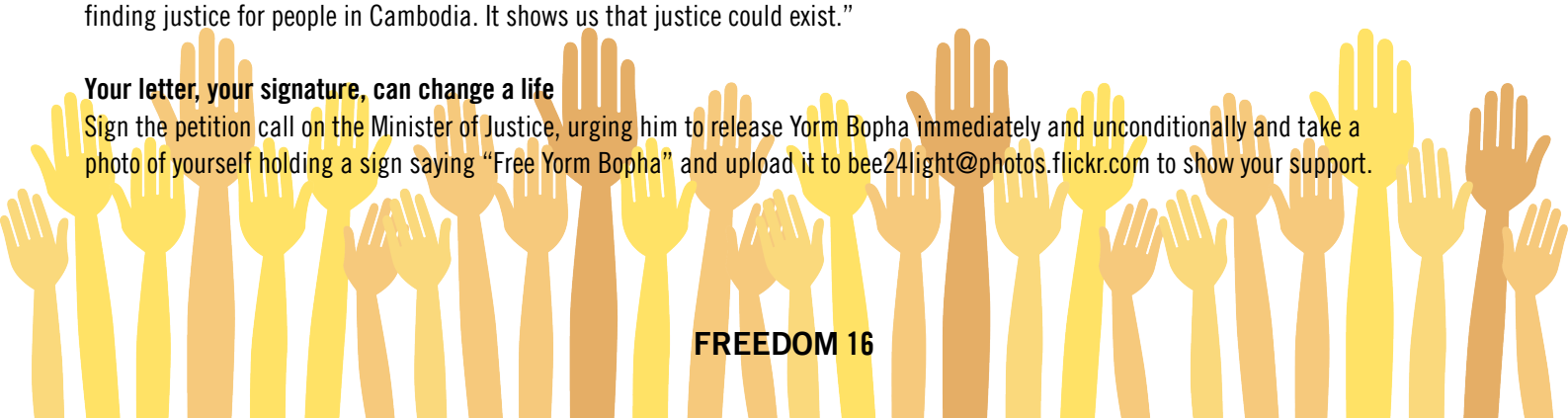

JUSTICE FOR A HOUSING RIGHTS ACTIVIST
A Story of Yorm Bopha, Cambodia

Write for Rights

IYorm Bopha is a passionate campaigner for the rights of her community in Phnom Penh, Cambodia. She is also a prisoner of conscience.
Thousands of people from the Boeung Kak Lake community have been forced to leave their homes since 2007, when the government leased the land to a company for development.
Yorm Bopha has been imprisoned from unfair trial. Amnesty International believes the real reason for her imprisonment is her peaceful housing rights activism on behalf of the Boeung Kak Lake community. While in prison, she is separated from her 10-year-old son and her husband, who is in poor health.

Without your help, she will not be released until September 2014.

Dear Minister of Interior, Cambodia

We write out of concern for Yorm Bopha, a prisoner of consciences and a housing rights activist, who is imprisoned since September 2012.

She has been peacefully involved in housing rights activism on behalf on
Boeung Kak Lake community. Thousands of people from the Boeung Kak Lake community have been forced to leave their homes since 2007, when the government leased the land to a company for development.

We call on you
To immediate and unconditional release Yorm Bopha and;
To ensure an end to harassment and violence against human rights defenders, including unwarranted legal action and imprisonment in Cambodia

Yours sincerely

E-MAIL	PHONE NO.	Y.O.B	NAME	SIGNATURE

Collected on date.....
By.....

Only your name and signature will be presented to the authorities. Please leave your details for campaign and marketing updates.

Amnesty International Thailand
90/24 Soi Ladpao 1, Jompol, Chatuchak, Bangkok10900
Tel: +66 02 513-8745,+66 02 5138754 E-mail:info@amnesty.or.th
www.amnesty.or.th Facebook: AmnestyThailand

AMNESTY INTERNATIONAL THAILAND

ACTIVISM BY EMAIL

YOUR EMAIL ACCOUNT IS A GREAT ACTIVISM TOOL ENABLING YOU TO REACH INDIVIDUALS AND DECISION-MAKERS DIRECTLY. EMAILING PEOPLE IS A CHEAP AND QUICK WAY TO SPREAD YOUR MESSAGE AND BUILD AWARENESS. WITH A CLICK OF A BUTTON, YOU CAN SEND AN EMAIL TO A LARGE NUMBER OF PEOPLE, WHO CAN THEN PASS IT ON TO OTHERS JUST AS EASILY.

STRUCTURING YOUR EMAIL

- Write compelling subject lines. These lines determine whether or not people actually read your email.
- Put your main points in the first few lines of the email because this is the part that people are most likely to read.
- Break your email into short paragraphs, no longer than four lines each.

THE CONTENT OF YOUR EMAIL

- Clearly mention Amnesty International in relation to the issue you are addressing.
- Personalize your emails. Change the wording and content to suit your various audiences. Personalize your greeting line and use people's names.
- Use language that your audience can understand and respond to.
- Always provide links for more information. Provide a way for people to learn more or get involved.
- Keep it simple. Do not send large images or attachments. Try to send links to files instead.

CALL FOR ACTION

- Let your recipients know what action you would like them to take and include any key dates. Mention your call for action twice: early on in the email and at the end.
- Ask your recipients to forward your email on but ask them to send it only to friends and appropriate contacts.

SENDING YOUR EMAIL

- Protect the privacy of your recipients. Do not show all recipients in the 'to' box; use the 'bcc' line instead. This way no one can copy the email addresses and misuse them.
- Keep the list of your email addresses private and secure. Do not share them with anyone.
- Build a list of supporters/contacts. Always ask people for their email addresses and let them know what you will use them for. Only include people who have agreed to receive emails from you.
- Send a test email. Check that it is formatted correctly and that all the links work before you send it out.
- Send your email in plain text format. This format is more personal than HTML and is less likely to be screened out as spam. Do not use wide margins – the formatting will not look right in people's inboxes.
- Don't Spam. Don't send out unsolicited mass mailings and don't add people to your lists without their permission.

FOLLOWING-UP ON YOUR EMAIL

- Plan your strategy. Be prepared to answer people's questions and queries. Consider what you can do about those who did not respond to your email.
- Don't bombard people with information; email only when necessary and appropriate.

Some of the information in this section was taken from Tactical Technology's 'Message-in-a-box' resource: www.messageinabox.tacticaltech.org/

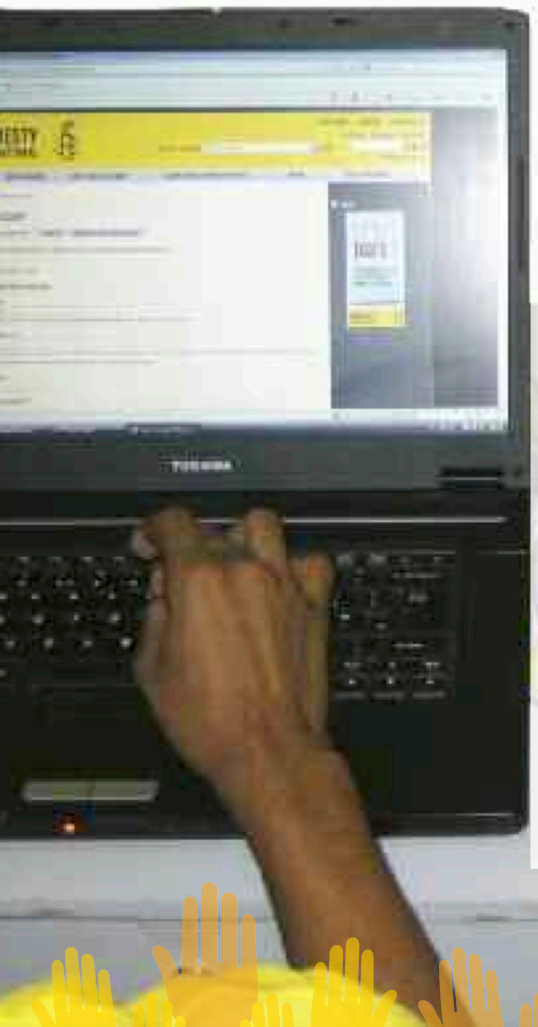

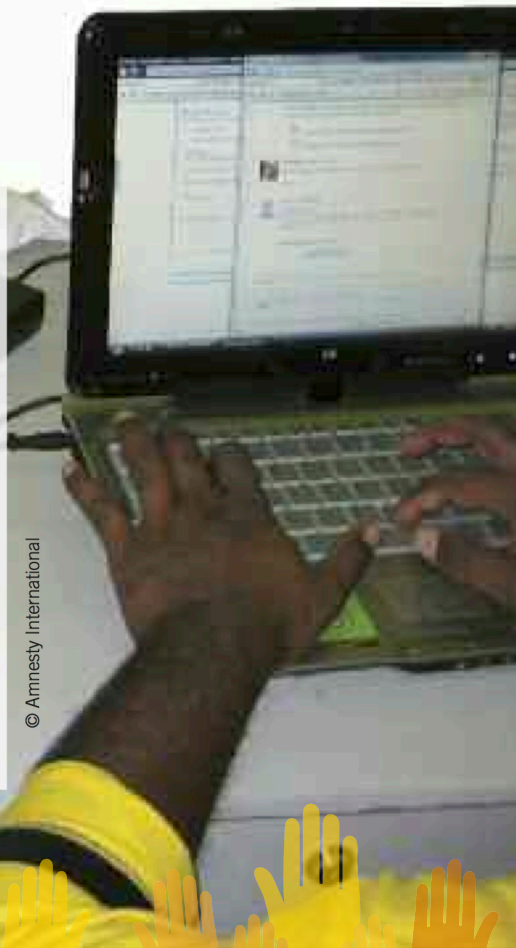

Visitors sign up as e-members at the Ekushe Book Fair, Bangladesh, February 2009. Attendees were told about this event through an email campaign.

© Amnesty International